

החיים בפיז'מה

דבי (דבורה) לרר

הקדמה

במאי 2012 אושפזתי לראשונה בחיי עקב התקף קשה של מחלת הקרוהן ממנה אני סובלת כבר לא מעט שנים. במשך יותר מ-8 שנים הצלחתי לשלוט במהלך המחלה בעזרת טיפולים אלטרנטיביים שונים, להשאר מתחת לרדאר של מערכת הבריאות הקונבנציונלית ולחיות חיים רגילים לגמרי. המפגש הקודם שלי עם מערכת הבריאות היה טראומטי למדי ועשיתי הכל כדי לא להגיע לבתי החולים. אחרי לחצים כבדים שהופעלו עלי ע"י משפחתי וחבריי, התאשפזתי לבסוף בחשש רב. כתבתי יומן זה כדרך לשתף את מעגל המשפחה והחברים במה שעובר עלי בנבכי מערכת הבריאות. מין מבט מפוכח ומשועשע שחווה מבפנים את המערכת על הדברים הטובים והקשים שבה. כל השמות בקטעים השונים בדויים, אבל הסיפורים נכונים בהחלט!

מוקדש באהבה גדולה, לכל הצוות המקסים של מחלקה פנימית ג' בבית חולים הלל יפה.

קבי ארר

שלום בני משפחה וחברים אהובים,

13.05.12

חשבתי שזה יהיה רעיון טוב לשלוח לכם מדי פעם כמה עדכונים כדי שכולכם תוכלו לדעת מה קורה איתי ובשבילי זו דרך נחמדה להעביר פה את הזמן בבית החולים. אני מתחילה פה את השבוע השני שלי במערכת הבריאות הקונבנציונלית ממנה ברחתי כל כך הרבה שנים, ועושה רושם שהפעם הם תפשו אותי חזק ומתכוונים להחזיק בי ככל יכולתם. בינתיים אני עוברת כל מיני בדיקות ואין עדיין שום המלצה לטיפול, זה ייקח קצת זמן העניין הזה. ביליתי את סוף השבוע בבית (יצאתי שבת) ואני חושבת שמעולם לא נהייתי כל כך מלחזור הביתה. במוצאי שבת בערב הרגשתי ממש כמו חיילת שצריכה לחזור לבסיס. אבל עכשיו אני פה, מתרגלת קצת ליומיום ומנסה לזרום איתו באיזה שהיא נורמליות נעימה. זה די משעשע לצפות פה מהצד על כל מיני נהלים. הבוקר למשל עשו לי שוב בדיקת אקו לב. שוב גילו שיש לי לב גדול וחזק אבל שהוא כמו דג זהב באקווריום, אוהב לשחות בנוזל שמקיף אותו בחום וחמימות (הצטברות של נוזל פריקרדיאלי זה נקרא בעגה המקצועית). בעיני הרופאים זה קצת פחות מוצא חן ההרגל הזה של הלב שלי, והם חושבים עוד איך לטפל בזה. אבל מה שהיה מצחיק הוא, שאני מובלת לבדיקות על כיסא גלגלים מהמחלקה שלי, פנימית ג', למכון הלב. דבר משעשע כשלעצמו כי חלק מהסניטרים פשוט דופקים רייס עם הכיסא וכמעט נכנסים בכל מיני אנשים בדרך. כשסיימתי את הבדיקה מתקשרת הטכנאית בטלפון ומודיעה: "יש כסא לשחרור ממכון הלב לפנימית ג'" ואני חשבתי לעצמי, כסא לשחרור? חשבתי שאני לפחות חולה או בן אדם או אישה או דבי או פאצינט לשחרור, והנה התדרדרתי לדרגת כיסא לשחרור... אבל בסך הכל הם בסדר פה, היחס נעים וטוב ואני הורדתי קצת את מפלס הפאניקה, אם כי עדיין אני בודקת בשבע עיניים כל מה שנותנים לי. אין לי עוד עדכונים רפואיים לתת לכם כי אין. אני בסדר, שמחה לביקורים, סיפורים, תגובות וכל דבר אחר שנראה לכם.

אהבתכם יקירים,
קבי

שלום אהובים, כאן מבצק החפשות היומיומי אפבי 😊.

14.05.12

היום קיבלתי רשמית את התואר הטרבלמייקריית של המחלקה. זו שכל הזמן רוצה לדעת מהם התרופות שנותנים לה ולמה, בשביל מה הם טובות ואולי אפשר בלעדיהן ("חיבתי" הגדולה לתרופות בטח ידועה לכם) ואם אפשר לוותר על בדיקה זו או אחרת שעשיתי כבר בעבר. בקיצור לא עושה לרופאים פה חיים קלים. והאמת היא שאם נדבר ברצינות רגע, זה די מקומם מה שקורה פה עם קבלת ההחלטות שלהם. עושים סיבוב רופאים, לעיתים כשהחולה כלל לא נמצא. מה יש לשאול לשלומי? הרי הכל כתוב בגיליון הרפואי. לאחר מכן הם מתכנסים בחדרי חדרים, מטכסים עצה, ושולחים את החיילים הנאמנים (האחיות והאחים) לתת את הפקודות לאזרחים התמימים (החולים) שתחת שלטונם.

בקיצור, החולה פה הוא לא ממש פונקציה בקבלת ההחלטות על דרך הטיפול בו. זה מעצבן אותי ברמות קשות, אבל כשאני מתעקשת, הם כן עונים, ומנסים בסופו של דבר, כן להסביר את הצורך בכל פעולה. לא שאני חושבת שהם טועים, אבל אני פשוט רוצה שיסבירו לי, זה נראה לכם דרישה כל כך מופרכת? אין ספק, לא סתם התרחקתי מהמערכת הזו כל כך הרבה זמן, אני אומרת לכם כרגע הם פשוט מתנקמים בי על כל השנים שהברזתי ומעבירים אותי מסלול טירונות... היום עשיתי סי.טי. חזה ובטן. צריך לשתות כ-2 ליטר של נוזל בטעם של מיץ פטל גרוע ולצלם במתקן סריקה גדול. סוף סוף הצלחתי לגמור את כל השתייה הזו ונכנסתי לבדיקה.

נשכבתי על גבי המתקן והשארתי ע"פ הוראותיהם של הטכנאים את הטלפון שלי על כרית מאחורי הראש. טוב מתחילים להכניס אותי לצינור הגדול הזה, (כן כן כמו זה שיש בסדרות בתי החולים למיניהם) ואני שומעת את ההד הזה של המכונה שסורקת אותי מכף רגל ועד ראש.

בדיוק אז, כשאני ממש בפנים, הטלפון שלי מצלצל. ומה הקטע שאסור לזוז, ואני ישר עלתה לי בראש אפיזודה שזו יכולה להיות סצנה נהדרת לפרסומת לאחד ממפעילי הסלולרי למיניהם. זה כל כך הצחיק אותי שממש היה לי קשה להתאפק. אבל הצלחתי, מזל, אחרת עוד היו מקרינים אותי שוב... אני מרגישה כרגיל ואין לי הרבה לחדש בנושא הבריאותי כי אני עדיין רק בתהליכי בדיקות ואיתור בעיות.

אהיה פה כל השבוע ויש חשש שגם בשבת (כך פלטה הרופאה האחראית), אולי אצליח להימאס עליהם קצת והם ירצו לשלוח אותי לשבת לפחות הביתה. אבל עד סופ"ש אני פה.

יש לי עוד הרבה לספר אבל לא רוצה להעמיס עליכם יותר מדי, להשתמע,

חיבוקים,
אפבי

מה אני אגיד לכם, דעתי על הרופאים פה השתפרה היום, וזה ממש לא דבר קל ערך אם אתם זוכרים מהי דעתי הכללית והראשונית על רופאים ועל מערכת הבריאות בכלל... למען הדיוק רופאים כבני אדם אני אוהבת, רופאים כבעלי מקצוע מפחידים אותי. אולי בגלל שעשיתי פה קצת בלאגן אתמול, אולי בגלל שאני כל הזמן מתעקשת לשאול שאלות ולקבל תשובות. אולי סתם בגלל שאני עוד צעירה יחסית, אשכנזייה ועם מחשב ניד במיטה (נוף די נדיר פה). ככה זה בסופו של דבר כולנו מושפעים מדעות קדומות. משהו השתפר בתקשורת שלי עם הרופאים שמטפלים בי. בקיצוה, אחרי שהגיעו התוצאות של הסי.טי מאתמול גילו שיש לי (כנראה) אפצעס בבטן.

עוד אחד מאותם מקרים שבהם אני אומרת לעצמי, "מי שמחפש מוצא".

לא יודעת אם זה טוב או רע הגילוי הזה בכל אופן זה העמיד את כל צוות הרופאים פה על הרגליים, וממש בשעות אלו הם עושים עלי קונסיליום שלם. חוץ מכל צוות הרופאים הקבוע שמונה עם הסטאז'רים והמתמחים לפי החשבון שלי כ-8 איש לפחות, הם הזמינו גם יועץ קרדיולוג וגם כירורג לעזור להם לקבל החלטות. וכולם עלי!!!, איזה פחד, אני שוב מרגישה איך הפאניקה שלי חוזרת, ומפחדת שהם יחזרו עם כל מיני הצעות רדיקאליות לטיפולים פולשניים. אבל, לזכותם יאמר שקיבלתי הסבר מפורט על מה שמצאו, על זה שהם הולכים להתייעץ עלי, ושהם יחזרו אלי לאחר מכן עם ההצעות. ובנוסף זכיתי לביקור מהקרדיולוג שהוא גם מנהל מכון הלב פה שבא לראות אותי לפני הישיבה שלהם.

לראות אותי אישית ולדבר איתי!! ולא להסתפק רק בקריאת התיק האישי.

הוא היה נחמד ותקשורתי, ולשם שינוי הציג את עצמו בשם (כבר שינוי חיובי) פרט כל כך קטן שעושה שינוי גדול בתחושה שלי כחולה. ובא לי להגיד להם, אנא רופאים יקרים, הציגו את עצמכם לחולים שלכם, זה לא קשה, זה שובר את הקרח ומפחית את תחושת הזרות והניכור של החולה. יש לצוות מין תגי שם כאלו שאמורים לשרת בדיוק את זה אבל זה ממש לא פותר את הבעיה. הרבה פעמים התגים הפוכים, לא תמיד נעים לנעוץ עיניים בתג ולראות עם מי אני מדברת, לפעמים זה לא ברוה וחוץ מזה, מה יותר פשוט מלהגיד: שלום, אני רופא X מה שלומך?

הקרדיולוג סיפר לי קצת מהם האפשרויות הקיימות, אבל הכי חשוב, הבטיח לי שיחזור אלי אחרי הישיבה יחד עם נציג המחלקה, וביחד נחשוב על ההמשך. ממש אחרית הימים.

אז אני עוד לא יודעת מה בדיוק יהיה אבל כפי שאמרתי, כל החשובים יושבים וחושבים על זה עכשיו. ואני ככה פתאום תפסתי את עצמי חושבת, מה אם הם היו נוקטים בעקרונות "שיתוף הציבור" וזכות הציבור לדעת ופשוט מזמינים גם אותי להשתתף בישיבה הזו. מה לא הגיוני?! הייתי שומעת את ההתלבטויות, מעלה את ההשגות שלי וככה עם כולם היינו יוצרים פתרון מיטבי. טוב, כנראה שזה עוד קצת רדיקלי מדי למערכת הבריאות שלנו.

להשתמש אוהובים, אוסף כן בהמשך,
קבי

רוסיה, אתיופית, ערביה ויהודיה נפגשו יום אחד... לא, זו לא התחלה של בדיחה, זו המציאות של השותפות שלי לחדר. שרה היא אישה אתיופית מחדרה, מונה היא בחורה צעירה מכפר מייסה, וטטיאנה היא רוסיה מבוגרת, שאני לא יודעת מאיפה היא כי היא לא מדברת אף מילה בעברית. ממש קיבוץ גלויות מושלם. (כל השמות בדויים, אבל הסיפור אמיתי בהחלט!)
אתמול היו פה קטעים. מונה רק הגיעה למחלקה, והייתה נראית המומה ומבולבלת, תגובה די אופיינית למי שרק מגיע. ניסיתי לדובב אותה ולהרגיע אותה קצת אבל היא בעיקר בכתה, נצמדה לטלפון וניהלה שיחות ארוכות.
והנה סביב 11:00 בלילה אני קולטת בחור צעיר חומק לו למיטה שלה. הם סוגרים את הווילונות סביבם ומנהלים להם התגפפות שניסתה מאוד להיות שקטה אבל לא בהצלחה מלאה... מי אמר שאין חיי אהבה בפנימית ג' 😊?
בבוקר קמה שרה האתיופית, שבאה מבית דתי כולה זועמת וכועסת, מה פתאום ישן אצלנו בחור בחדר, ושזה לא מקובל, ואסור והיא לא מסכימה וזה מפחיד אותה ומלחיץ אותה וכו'.

ראיתי שמלחמת עולם מתקרבת, על רקע דתי, לאומי, מוסרי ונשי. (סך הכל, לדעתי, כולנו גם קצת קינאנו בה...)
טוב, אני התמנתי למבוגר האחראי שידבר עם מונה על "כללי ההתנהגות הנאותים" בחדר משותף וצפוף של 4 נשים, כאשר כל מה שמפריד בין המיטות זה וילון דק. היא דווקא קיבלה את זה בסדר, סך הכל ילדה צעירה וחמודה שרצתה קצת חום ואהבה מהחבר שלה. אבל האמת היא שבסיטואציה הזו לא ממש מתאים.
סיכמנו שעד 10:00, 10:30 מותר שיהיו אורחים וזהו. בינתיים החזית שקטה, אני מקווה שתישאר כך.
אצלי כרגע המצב הוא כזה. אחרי הקונסיליום הארוך ורב המשתתפים שהיה עלי אתמול, שהיה סוער מאוד לדברי האחות האחראית שדיווחה לי מבפנים (אם הייתי יודעת שאספק לרופאים כזה עניין ואקשן אולי הייתי שוקלת להתאשפז קודם). אני כרגע על טיפול אנטיביוטי חזק ורחב טווח שאמור לטפל גם בעיית האפצעס שגילו לי בבטן, וגם בהצטברות הנוזל מסביב ללב שמאוד מלחיץ את הרופאים. אחרי כמה ימי טיפול באנטיביוטיקה הם יעשו שוב אקו לב וסי.טי בטן ואז בהתאם לבדיקות הם יחליטו איך להמשיך.

הרופאה האחראית כבר הבהירה לי שאני לא יוצאת שבת (איזה בעסה!!) ושאהיה פה כנראה לפחות עד סוף שבוע הבא אם לא יותר...
אני אשמח מאוד לתקשר עם כולכם יותר דרך המייל ופחות טלפונית פשוט מפני שזה ממש מתיש אותי וגם ככה הכוחות שלי לא משהו...
אז כיתבו לי, ספרו לי מה קורה אצלכם, או כל מה שבא לכם.

נשיקות וחיוכים,
פבי

שלום חברים ובני משפחה אהובים,

17.05.12

והיום על הפרק האוכל של בית החולים!!!

כן, כן נושא כאוב, אבל למזלי הגדול אני קיבוצניקית לשעבר ואנחנו קיבלנו חינוך די קשוח בנושא אוכל, "אוכלים מה שיש" לא מתפנקים יותר מדי. וזה ממש כמו בבית החולים, צריך לאכול מה שיש. דווקא האוכל המבושל עוד סביר יחסית אבל ארוחות הערב והבוקר עצובות למדי. בכל פעם זה מפתיע אותי מחדש איך אפשר לקחת מצרכים טובים ולהגיש אותם בצורה כל כך לא מעוררת תאבון. את הירקות (רק עגבניות ומלפפונים אין משהו נוסף) הם חותכים לפחות 4 שעות לפני ההגשה ואז הם מביטים אליך מהצלחת עצובים כאלו. את הביצה קשה (מסתבר שבבתי חולים מותר להגיש רק ביצים קשות, משהו שקשור לבטיחות תברואתית) מבשלים עד מוות, עד שהיא ממש אפורה מבפנים ואז גם לא שוטפים אותה במים קרים כך שאני מוצאת את עצמי נאבקת בקרום הדק והמגעיל. לזה מצטרף אשל משעמם גבינה לבנה ולפעמים בערב גם איזה שהיא פשטידה, שהיא לפעמים למרבה הפלא טעימה. בקיצור חברים, אלוהים נמצא בפרטים הקטנים. את כל מוצרי המזון האלה ניתן להגיש בצורה מלבבת ואפשר גם ממש בקלות להרוס... אבל!!! קיבלתי פה ייעוץ של דיאטנית שהחליטה שצריך להשמין אותי, מה שנכון ללא ספק. (מי אמר שאין יתרונות בקרוהן?) אז קיבלתי תוספות וצ'ופרים מיוחדים. תוספת של גבינה צהובה, שמנת וטונה לארוחת הבוקר והערב. ממש נפלא, לדעתי כל החולים האחרים מסתכלים עלי ומתים מקנאה. כי הם בדרך כלל בדיאטה של הרזיה.

אבל מה הבעיה? מצד אחד הם נותנים לי תוספות להשמנה, מצד שני הם כל יומיים עושים לי איזה שהיא בדיקה שדורשת יום של צום, או שימוש בכל מיני חומרים משלשלים למיניהם. אז מה הרווחנו?

זה ישר מזכיר לי בעיה במתמטיקה מכיתה ח' (או כיתה ה'? מעולם לא הייתי טובה בפתרון הבעיות האלה): בברכה אחת יש שני ברזים. אחד ממלא אותה בקצב של X קו"ב לשעה והאחר מרוקן אותה בקצב של Y קו"ב לשעה, חשבו ילדים מתי תתרוקן/תתמלא הבריכה? בחיי ככה אני מרגישה, כמו הבריכה הזו. בינתיים המפלס אצלי נשאר זהה.

אין לי הרבה מה לחדש לכם מבחינה בריאותית, אני מקבלת טיפול אנטיביוטי רחב הקף כולל בעירוי, למשך שבוע עד 10 ימים ואז יחזרו על הבדיקות בתקווה לשינוי המיוחל. הווה אומר שהפצע שיש לי בבטן ירפא או יקטן מאוד והנוזל שיש לי מסביב ללב יפחת. בינתיים כאמור הודיעו לי להתכונן לשהייה ארוכה ולא לאבד את הסבלנות (מה עושים כשמראש נכנסתי לפה חסרת סבלנות?) אנא המשיכו לעדכן מה קורה אצלכם, ולבקה, ולהחזיק לי אצבעות שלא אהיה פה יותר מדי זמן.

חיבוקים,

פבי

עכשיו שישי צהריים כאן בבית החולים והשוני מיום רגיל מתחיל להיות מורגש. החולים ששחררו לשישבת שוחררו כבר והצוות קטן יותר. אני מתחילה להרגיש ממש כמו חיילת שנשארת שבת ☹️. מזל שיש חברים שבאים הערב ומחר. היום היו צריכים להחליף לי את הבראנולה. זה הברז הקטן הזה שמחברים כאן לכל חולה כדי שיהיה אפשר לעשות לו עירוי בקלות ולא לדקור אותו בכל פעם מחדש. סטאז'רית צעירה ומאוד נחמדה ניסתה לעשות לי את זה פעמיים וללא הצלחה. אומנם היא עינתה אותי קצת אבל גם ראיתי כמה היא התבעסה מזה. מבועסת היא הלכה לרופאה הוותיקה ואמרה לה שלא הצליחה. הרופאה באה ובשנייה הכניסה הכל למקום. אין כמו ידיים מנוסות... כל כך הרבה פעמים מכניסים כל מיני נוזלים דרך הפתח הזה שכבר מתוך שינה אומרים לך תביא יד ואתה משלשל את היד עם הבראנולה למילוי. נותנים לי עירוי של התרופות גם בשתיים בלילה ואז זה ממש הזוי, מתוך שינה אני מושיטה להם את היד הנכונה ומשתדלת להמשיך לישון. בכלל כל הנושא הזה של הבראנולות האלה נראה קצת מצחיק, אנחנו כמו מין תחנות תדלוק קטנות כאלו שכל פעם בא מישהו ודוחף לנו מנת דלק דרך הברז הקטן הזה. אני עדיין מחכה למתדלק שיציע לי גם לבדוק מים ושמן את התוסף בהנחה של 20%. כל בוקר אני מתחילה פה בחיפושים אחרי פיז'מה. נשמע מצחיק נכון? אבל מה לעשות שכל הפיז'מות פה הן בגודל של אקסטרא לארג' או יותר? אם אני מצליחה למצוא משהו קטן יותר החגיגה גדולה. שיגעתי כאן כבר את צוות כוח העזר שימצאו לי פיז'מות בגודל סביב, ורוב הזמן אני מסתובבת עם פיז'מה ורודה גדולה ממידותיי ונראית כאילו ברחתי ממוסד סגור. בכלל הכוח הבלתי מעורער פה שייך לצוות של כוח העזר, הם כמו האפסנאים בצבא, אם יש לך קשרים טובים איתם אתה משיג הכל הרבה יותר בקלות. אתמול בערב שמעתי אישה זקנה שמאושפזת פה ונראה לי שרק הגיעה למחלקה בצהריים, מבקשת מגבת מאחד העובדים של כוח העזר. תשובתו הייתה שהם מחלקים מגבות רק בשמונה בבוקר. איזה חמור!! הרי המחסן עם כל המגבות נמצא ממש בקצה המסדרון, מה איכפת לו להביא לה מגבת עכשיו? פשוט קל יותר לנפנף אישה זקנה שרק הגיעה ועוד לא למדה איך להסתדר. אז הלכתי והבאתי לה מגבת. אבל האמת היא שזה לא מקרה לדוגמא. ברוב המקרים הם באמת משתדלים לעזור. והעובדות פה ממש נחמדות ומנסות לתמוך בחולים ככל יכולתן. מה שכן, נורא חסר פה כשרק מגיעים למחלקה המומים ומבולבלים, שמישהו יסביר לחולה החדש על הנהלים וסדר היום. מתי מגישים ארוחות, מתי מחלקים כביסה נקייה, מתי יש ביקור רופאים ועם מי אפשר להתייעץ. יש פה תהליך קליטה של חולה חדש ע"י הרופא התורן אבל אין אף אחד שמעדכן את החולה לגבי הנהלים של המחלקה, פרטים קטנים כאלו יכולים מאוד להשפיע ולהקל על התחושה הקשה של היום הראשון. בריאותית אין לי הרבה חדש לספר לכם, אני מטופלת בכמויות נכבדות של אנטיביוטיקה ומחכים לראות אם זה יעשה את השינוי המיוחל. ביום ראשון בבוקר אני נוסעת לרמב"ם (יש!!! יוצאים לטיול) וחוזרת לפה לאחר מכן. מה שכן גם על הצורך לנסוע לרמב"ם לבדיקה שמעתי במקרה כאשר האחיות העבירו ביניהם את המשמרת על המחלקה ושוב התחרפנתי. למה לא אומרים לי מה התוכניות עבורי מראש?! למה אני צריכה לשמוע את זה כבדרך אגב מהאחיות שמעבירות את זה לא לי בכלל, אלא אחת לשנייה? בקשתי הסבר מהרופאים, וגם קיבלתי אותו אפילו בצירוף התנצלות שלא עידכנו אותי, כי לא ידעו. אני יודעת שזה ממש לא נעשה בזדון, אבל תחושת חוסר השליטה שלי פה במה שעובר עלי, כל כך גדולה וקשה שכאשר רק מדברים איתי, ופשוט מסבירים לי, זה כבר מקל עלי מאוד. טוב, כנראה שאני לא ממש אחנך את המערכת, אני יכולה רק לקטר לכם עליה...

שבת שלום יקרים, חיבוקים,

פבי

השבת עוד מעט נגמרת ובסך הכל היא עברה אצלי די טוב, היו ביקורים נחמדים שנתנו לי קצת פסק זמן מהמסגרת ואפשרו לי לעסוק קצת בדברים אחרים... היה לי קצת אקסידנט עם רופא תורן שהיה צריך להחליף לי בראנולה ביום שישי בלילה. הוא בא, ולי כל הוורידים כבר נורא כאבו, ובקשתי שישים את הבראנולה במקום מסוים. הרופא אמר לי "שהוא ישים אותה איפה שנוח לו, ולא איפה שנוח לי" חמור כזה! בסוף כמובן שכאב לי יותר, וגם התעצבנתי. מזל שזה לא רופא שעובד פה בדרך כלל, כי הוא לא מתקרב אלי יותר.

אני חיה לי בדרך כלל די בבועה שלי באזור פרדס-חנה כרכו, והאשפוז הזה ממש גורם לי להתחכך עם המיין סטרים של עם ישראל, שבדרך כלל אין לי קשר ישיר איתו, וסיפורי החיים שאני שומעת פה ממש לא פשוטים.

אחת הנשים שהכרתי פה היא אלכוהוליסטית ומפה היא הולכת למוסד גמילה. שלושת הילדים שלה נמצאים בפנימייה והיא מתפרנסת מביטוח לאומי. היא מקבלת כסף מביטוח לאומי כתמיכה להשכרת דירה, גרה אצל ההורים, עושה השכרת מישנה לדירה וככה מרוויחה עוד כמה שקלים.

אישה אחרת (ערביה) גרה בכפר כחלק מחמולה גדולה. היא בפירוד מבעלה אפילו ששניהם רוצים לחיות ביחד, כי האימא של בעלה (שהיא קרובת משפחה שלה) לא אוהבת אותה ועושה הכל להפריד ביניהם. מה אני אגיד לכם, ממש סרט טורקי.

מי אמר שהוא רוצה להיות חלק מחמולה? זכור לי שאני חשבתי פעם שזה יכול להיות ממש כיף, נראה לי שמח כזה וחמים. כנראה שלא תמיד... לפני כמה לילות נקלעתי לשיחה מעניינת עם אחד האחים שעובדים פה מהכפר ג'ת. זה היה בעשר וחצי בלילה כאשר כולם כאן כבר מסתובבים זומבים לגמרי. הוא שאל אותי מה אני עושה וסיפרתי לו שאני מתכננת נוף במקצועי הרשמי כאשר אני לא מסתובבת בפיז'מות ורודות ברחבי בית החולים.

איך שאמרת את זה, ישר הוא התחיל במתקפה. למה אצל היהודים כל כך יפה וירוק, למה בכפריים הערבים כל כך מוזנח, למה המדינה לא עושה משהו, למה ולמה ולמה. טוב התחלנו בשיחה על לקיחת אחריות, של מי המרחב הציבורי, אחריות המועצה המקומית, עקרונות בסיסיים של חוק התכנון והבניה (למשל הפקעות לצורך הקמת גנים ציבוריים, שבמגזר הערבי הם קשות מאוד לביצוע), מי אחראי למה וכו'.

היה מעניין. ובסוף הוא אפילו הודה שנכון, צריך שגם אנשי הכפר ייקחו אחריות אבל המדינה/הרשות צריכות לעזור ולתמוך, על זה שנינו הסכמנו.

בשעות הלילה המאוחרות המקום פה נראה סוריאליסטי לגמרי. כל האורות חצי כבויים כאלו, כולם כבר נורא עייפים כי לא ישנים טוב בדרך כלל בבית חולים, והם זומבים לגמרי מעייפות אבל לא מצליחים להירדם. חלק מהאנשים בוהים בטלוויזיה בערוץ 2, חלק מהאנשים מסתובבים במסדרונות בפיז'מות מצחיקות שאו שהן גדולות מדי, או שהן קטנות מדי. חלקם גם דוחפים לפניהם את עמודי העירוי כמו כלב שמירה מוזר, ואני מרגישה שנקלעתי לסצנה מקן הקוקייה.

אז תמיד עולה אצלי השאלה, מה לעזאזל אני עושה פה ואיך אני יוצאת מפה מהר!!

אולי טוב שהדלתות של המחלקה נעולות בלילה.

בגדול די נמאס לי להיות פה, זהו הבנתי את הפרינציפ ומבחינתי אפשר ללכת הביתה. הרופאים משום מה חושבים אחרת.

והאמת היא שבינתיים אין עוד ממש שינוי בעקבות הטיפול האנטיביוטי והם טוענים שצריך עוד זמן וסבלנות. נראה אותם מסתובבים פה בלילה המומים מעייפות בפיז'מה מטופשת ומנסים להבין מה הם עושים פה.

טוב יקרים, אפסיק לקטר פה כי אני רוצה שעוד תשארו חברים שלי אחרי התקופה הזו.

חיבוקים,

פבי

יצאתי לטיול בוקר לעשות בדיקה ברמב"ם.
 דווקא היו לי תנאי שרות לא רעים - הסעה הלך חזור של בית החולים לרמב"ם ובחזרה + מלווה צמודה (הרבה תודה קרולינה על העזרה והתמיכה).
 זה היה נחמד לצאת לשאוף קצת אויר מחוץ לבית החולים. רמב"ם בהשוואה להלל יפה הוא בית חולים ענק ודי מבלבל.
 הגענו לקומה השמינית היכן שנמצאות המעבדות, נכנסנו ובום, התקיף אותנו ריח הכימיקלים. מסדרון אפור וארוך עם הרבה דלתות אפורות שכל אחת נפתחת למעבדה אחרת ובכל אחת יושבים כמה אנשים ובודקים המון מבחנות קטנות. מה אני אגיד לכם, שוב בירכתי את מזלי הטוב בבחירת המקצוע היפה שלי.
 פגשנו שם שתי נשים נחמדות שעשו את הבדיקה צ'יק צ'ק (בדיקת דם פשוטה) והלכנו לשתות קפה במרכז המסחרי למטה.
 חזרתי עייפה ודי מבועסת מהנסיעה ונכנסתי לשיחה אצל מנהלת המחלקה כדי לבקש ניכוי שלישי על התנהגות טובה.
 מה אני אגיד לכם, עשיתי כמעט הכל חוץ מלשטוף לה את השולחן בדמעות (וגם זה היה קרוב) אבל היא בחביבות אך באסרטיביות הסבירה לי את החשיבות שאשאר פה למעקב והמשך טיפול אנטיביוטי בשבועיים/שלושה הקרובים. איזה בעסה! ואני חשבתי שבאתי רק ליומיים שלושה ואני הולכת הביתה.
 לא עזרו כל הוויכוחים היא הייתה מאוד ברורה, לדעתה יש חשיבות גדולה לטיפול האנטיביוטי ארוך הטווח כדי שאפשר יהיה לראות תוצאות. והבעיה היא שחלק מהאנטיביוטיקה היא בעירוי לכן אי אפשר לצאת...
 טוב, לא ניכתה לי שלישי אבל ערכנו דיון על הטבת תנאי מעצרי.
 תנאי האשפוז פה בחלק של העצמאים ממש לא טובים מספיק. 4 חולים בחדר, ושירותים אחד לכל שני חדרים, הווה אומר ל-8 איש! מבחינתי כחולת קרוהן שרצה הרבה לשירותים זה עיני רציני. וכאישה שאסתטיקה, ניקיון וסדר חשובים לה מאוד, זה ממש פגיעה קשה ביומיום שלי. למרות כל מה שמנסים לשמור פה על הניקיון ומנסים מאוד, אני רואה, השירותים פה מבעסים במיוחד.
 אז אחרי שדיברנו סוכם שאקבל חדר לבד! חדר מס' 16 הסוויטה של מחלקה פנימית ג', החדר שמיועד לחולים בבידוד.
 אז תתפללו בשבילי שלא יגיע חולה שצריך בידוד בזמן הקרוב כדי שלא יפנו אותי מפה.
 ואז ניהלנו דיון על מתן עירוי האנטיביוטיקה שנותנים לי ב-2:00 בלילה. איך לעזאזל אני אמורה להבריא אם לא נותנים לי לישון?! טוב גם פה נרשמה פשרה של מתן עירוי ב-12:00 בלילה ושוב על הבוקר.
 נראה לי שהיא תנשום לרווחה כשאני אעזוב פה ☺. אני בטח אנשום לרווחה...
 אבל האמת היא שאני מלאת הערכה גם אליה וגם לאחות הראשית שבאמת ניסו להקל עלי את התנאים הלא פשוטים שיש פה וללכת לקראתי אפילו שזה "לא על פי הנהלים".
 מבחינת מצבי הפיזי אין שינוי, מחכים לראות מה האנטיביוטיקה תעשה, ומקווים שיהיה שינוי לטובה בהקדם.
 זהו יקרים, תמשיכו לכתוב, לבקר ולספר לי מה קורה איתכם, אני כאמור פה בינתיים, לא הולכת לשום מקום, אלא אם כן אחליט לברוח וגם אפשרות זו נשקלה לא פעם...

חיבוקים,
 קבי

והיום על הפרק ביקור הרופאים!! אם הייתי יכולה להוסיף סאונד למייל הייתי מוסיפה כרגע קטע של מוזיקה דרמטית. מה אני אגיד לכם, זה קטע סוריאליסטי לראות מהצד. בראש צועדת מנהלת המחלקה, אישה גבוהה עם נוכחות מרשימה, מדברת בביטחון רב ונראית כמו מלכת הדבורים שמובילה את הנחיל אחריה. אחריה צועדים על פי סדר החשיבות שלהם (לפעמים הם מתערבבים קצת אבל שמתי לב שרוב הזמן הסדר נשמר), הרופאים הותיקים של המחלקה, המתמחים, הסטאז'רים ולפעמים גם רופא אורח אחד או שניים.

לפעמים הלהקה מגיעה ל 8-10 אנשים שונים, בחלוקים לבנים ועם שלטי שם. מה אני אגיד לכם, ברור לי איך מראה כזה יכול להטיל פחד על חלק מהחולים ולגרום להם לשיתוק מלא ולחוסר יכולת לדבר. המנהלת מנחה את הסיור ביד רמה, מסבירה על סיפורי המקרים לאחרים, לעיתים ממש מעל הראש של החולה ולעיתים, כמו במקרה שלי (אחרי חינוך והתעקשות של כמה ימים) יחד איתי.

ברור לי שכל הרופאים האחרים צריכים ללמוד, אבל יש משהו כל כך לא נגיש בפורמט הזה שזה ממש מעצבן. איך בכלל מישהו שלא חצוף ועקשן כמוני יכול לדבר עם הקבוצה הגדולה הזו בגובה העיניים? נכון שיש ביקור רופאים נוסף, קטן ומצומצם יותר שאז אפשר יותר בקלות לשאול שאלות ולדבר, אבל נראה לי שהחלטות מתקבלות בביקור הבוקר הראשון, והביקור השני הוא יותר ליישום ההחלטות שכבר התקבלו. כך שבעצם אם אני רוצה להביע את דעתי על תהליך הריפוי שלי, אני צריכה להגיד אותה כבר בביקור הראשון. ותאמינו לי, זה לא קל מול כל הקבוצה הגדולה הזו...

עשיתי היום בדיקת אקו לב נוספת מה שאומר שבא סניטר, לוקח אותי על כיסא גלגלים, וטס איתי במסדרונות עד למכון הלב למטה. הטכניקה שפיתחתי היא כזו, בגלל שמדובר בדלתות כפולות שנפתחות לשני הצדדים, הוא מתקרב במהירות לדלת, אני מיישרת את הרגל, והופ, הודפת את הדלת כדי שתיפתח, אותי זה די משעשע, רק אולי יכול להיות מסוכן למי שעומד בצד השני... בינתיים לא נרשמו פגיעות בנפש. הגענו לצומת של מסדרונות, הוא כאמור נוסע מהר למדי, ופתאום מהמסדרון השני מגיע סניטר נוסף שדוחף בלא פחות מהירות מיטה עם חולה. מה אני אגיד לכם, ההתנגשות נמנעה ממש ברגע האחרון!

ואני כבר חשבתי על הכותרות של העיתון מחר: "חולה נפצעה בעת מילוי תפקידה במסדרונות בית החולים". כשסיימתי את הבדיקה החנו אותי עם כיסא הגלגלים מול מכון הלב לחכות לסניטר שיחזיר אותי למעלה, אבל כדי שהוא ידע איזה חולה לאסוף, הדביקו עלי מדבקה בצבע כתום זרחני, "הבדיקה בוצעה" ממש כמו המזוודות שעוברות בידוק בטחוני בנתב"ג... ואני חושבת לעצמי, נהלים ויעילות זה חשוב מאוד אבל לא בטוח שזו הדרך לגרום תחושה טובה למטופלים. אני ממשיכה עם הטיפול האנטיביוטי, ומנסה להיות סבלנית...

חיבוקים,

פבי

התעוררתי מוקדם הבוקר מקומטת למדי אחרי לילה ללא הרבה שינה. שינה זה לא הצד החזק שלי פה. אני הולכת לישון מאוחר כי אני מחכה לעירו של הלילה ומתעוררת מוקדם. התעוררתי עייפה ומבועסת וכדי להתעודד קצת יצאתי לטיול בחוץ.

השטח סביב בית החולים מטופח למדי יש דשא גדולים וערוגות גינות. סך הכל לא רע. עשיתי סיבוב גדול כדי לחלץ עצמות אחרי הרבה שעות של שכיבה, ועקבתי אחרי עבודת קבלני הגינות שטאטאו במרץ את ערוגות הפרחים. חשבתי לעצמי שאם אני כבר פה למה שלא אתן להם כבר ייעוץ בנושא הגינות, אתכנן כמה ערוגות חדשות ואפקח על עבודת הקבלן. אחרי הרבה שנים בשטח, אני רואה ישר את הפאדיחות איפה הוא מפשל. תחשבו על המראה המשעשע, אני עם הפיזימה הורודה והמתנפנת שלי, שגדולה עלי בכמה מידות, ועם כפכפי הקרוקס הכחולים, הולכת ברחבי בית החולים ונותנת הוראות לעובדי הקבלן. איך שהוא לא בטוח שהם יתייחסו אלי ברצינות רבה 😊 אחרי הסיבוב הרגלי התיישבתי לי באיזה פינה וראיתי את בית החולים מתעורר. משמרת הלילה יוצאת וממהרת הביתה ומשמרת הבוקר מגיעה. משאית הכביסה פורקת מטען חדש, אנשים ממהרים, חלקם עם כוס קפה ביד חלקם עם סיגריה. מקולחים ומטופחים מגיעים ליום עבודה חדש.

וחשבתי לעצמי איך מין סיטואציה כזו של אשפוז מתמשך מוציאה אותי פתאום מהחיים השגרתיים והופכת אותי לצופה בשטף החיים הרגיל שממשיך מסביב. כמו להיות פתאום באיזה יקום אחר של אנשים שעומדים בצד וצופים בחיים שממשיכים לזרום... אני כבר כמה שנים עוסקת בגינות אקולוגי ובגינות קהילתי ומוצאת את עצמי לא מעט מדברת על כוח הרפיו הגדול של הטבע, של הגינות, של עצים גדולים ושל שטח ירוק בכלל. תמיד הנושא הזה היה לי ברוך, אבל זו פעם ראשונה שאני חווה אותו מהצד השני, מהצד של החולה. ישבתי תחת עץ גדול ופשוט נשמתי. נשמתי את הירוק את הטבעי את האנרגיה של החיים שכל כך מורגשת מתחת לעצים גדולים. הרגשתי איך האנרגיה הזו מאזנת קצת את כל הניאונים, הטלוויזיה, המסדרונות הארוכים, חומרי הניקוי החריפים, הלחץ והקושי שיש בתוך הבניין. זה כל כך מרפא ומאזן, אלוהים למה אנשים לא יוצאים פשוט יותר החוצה?! או למה בתי החולים המדכאים האלו לא מכניסים יותר מהחץ הירוק הזה פנימה? מחשבות פילוסופיות של טיול בוקר...

בדרך חזרה קטפתי כמה פרחים מאחת הערוגות, אני אף פעם לא קוטפת פרחים מערוגות ציבוריות אבל הייתי חייבת קצת צבע בחדר. חזרתי מאוששת ועם מצב רוח טוב יותר. האחיות כבר חיפשו אותי ושאלו לאן נעלמתי, מסתבר "שהפסדתי" את סיבוב הבוקר של מדידת החום ולחץ דם. רציתי להגיד להם שיוציאו את כל החולים לטיול בוקר ואז לחץ הדם של כולם ישתפר, אבל החלטתי לוותר על כך בינתיים, אולי בהמשך.

חיבוקים יקרתי (שיהיה לך יום ירוק,
פבי

היי אנשים ונשים יקרים ויקרות מאוד 😊

היום בטיול הבוקר שלי, ראיתי את עובדי קבלן הגינון של בית החולים, חופרים תעלות להנחה של צנרת חדשה. הרחתי את הריח של אדמה לחה ורכה יחד עם הריח של הקומפוסט ופשוט הרגשתי ריח של חיים. משהו שצומח וגדל משהו ירוק שנותן אנרגיה וכוח לסביבה.

בתור מישהי שהיתה מטופלת שנים רבות רק ע"י הרפואה האלטרנטיבית ופתאום מצאה את עצמה מאושפזת לתקופה בבית חולים, אני מוצאת את עצמי חושבת הרבה על מה זו סביבה מרפאת, איך היא נראית ואיך יוצרים אותה. איך אפשר לעשות משהו אחר מבלי לגלוש לתקציבי ענק, פשוט להשתמש בקיים עד כמה שניתן. בגלל שהתחום שלי הוא החוץ, הגינון, אני כבר מפנטזת מה ניתן לעשות בשטח הקיים של חצר בית החולים.

אני מדמיינת ערוגות ירק עם שפע של ירקות טריים, שהחולים שמרגישים קצת יותר טוב גם עובדים שם קצת. פינות ישיבה מחופות בפרגולות מגפנים ומפסיפלורה, בוסתן של עצי פרי עם פינות ישיבה קטנות. משטחי דשא עם הרבה עצים שמזמינים להשתרע עליהם. הרבה חללים קטנים שמאפשרים התכנסות אינטימית של המבריאים ובני משפחותיהם. בריכת נוי עם דגים ועץ ערבה גדול שתול ליד. פינת קומפוסט למיחזור פסולת ואולי גם לול תרנגולות קטן שיספק ביצים טריות וגם עניין לילדים שבאים לבקר.

בקיץ פינת גן עדן קטנה שבאמת תאפשר אווירה של חיים, בריאות וריפוי. סביבה שבאמת תעשה חשק לאנשים לצאת החוצה, לעזוב את הטלוויזיה ולנשום אוויר טוב בחוץ.

אתם יודעים שיש מחקרים רבים שהוכיחו את הקשר בין חשיפה לשטחים ירוקים, לטבע ולעצים ובין החלמה מהירה יותר. יש מחקר מפורסם שהוכיח שחולים שאפילו רק שכבו במיטה ליד חלון שנשקף לשטח ירוק הברואו מהר יותר מחולים שלא.

אם רוצים בית חולים (ולמה בית חולים ולא בית מתרפאים?) שבאמת תומך בהליכי ריפוי, חייבים להקדיש הרבה יותר מחשבה לחשיפה האפשרית של החולים לשטחים ירוקים. חייבים לאזן איך שהוא את המסדרונות האפורים והמדכאים, החדרים הצפופים, התרופות, הכימיקלים וחומרי הניקוי. פשוט להכניס חיים. פינטזתי, נשמתי, התאפקתי לא לנג'ס לגננים, וחזרתי למחלקה.

בארוחת הבוקר ניסיתי להתמודד עם השאלה, למה כל הסכינים של בית החולים כל כך כהים, ממש אי אפשר לחתוך בהם כלום. עם המלפפון אז עוד התמודדות נסבלת אבל העגבנייה מהווה אתגר בלתי אפשרי. כשהעליתי את הנושא לדיון בשולחן, המסקנה הייתה שהסכינים כל כך גרוועים, כדי שהחולים לא ינסו לחתוך ורידים למראה האוכל.

תעלומת הכפיות נותרה ללא פתרון. אתם יודעים שאין כפיות בכל בית החולים? רק מזלגות, סכינים וכפות. מה, פוחדים שהחולים ייקחו כפיות הביתה למזכרת? בריאותית אין לי מה לחדש, אני ממשיכה את הטיפול האנטיביוטי והרופאים ממשיכים לעקוב אחרי בקפידה. גם כי אני מקרה מעניין וגם כדי שלא אברח 😊.

יש סיכוי שאוכל קבל קצת חופש בשבעות אז תחזיקו לי אצבעות שהכל יהיה בסדר.

חיבוקים,

קבי

24.05.12

צרפתי פה קישור ל-www.clalitblogs.co.il/country-doc/274/#.T73r9J7W8jE.email בלוג נחמד שכותב רופא משפחה מקסים (ע"פ כתיבתו לפחות מעולם לא פגשתי אותו אישית), שנוגע קצת בתכנים שאני מרגישה פה. ואם יש לכם זמן (לי כידוע יש...) כנסו לבלוג של משפחה מטיילת שמוזכר שם, ותעקבו אחרי הקטעים שהם מעלים שם, מקסים.

אני עברתי לא מעט שעות קשות בימים האחרונים בהתמודדות עם העירוים. מסתבר שהאנטיביוטיקה שאני מקבלת בעירוי 4 פעמים ביום, (בכמות שיכולה להרוג פיל לדעתי) מגרה מאוד את הוורידים ועם הזמן זה נהיה קשה יותר ויותר להכניס מחט חדשה לעירוי וגם העירוי עצמו פשוט כואב יותר ויותר. הידיים שלי כבר נראות כמו ידיים של נרקומנית.

הוורידים מתנפחים ומפתחים דלקת כתוצאה מהמגע התכוף עם האנטיביוטיקה, ואז הבראנולה מפסיקה לתפקד וגם צריך להכניס מחט חדשה. עשיתי פה כבר מחקר שלם על מי מהרופאים יודע להכניס בראנולה יותר טוב, אחרי שלצערי כבר הספקתי לעבור את כולם. סימנתי לי את הרופא העדין במיוחד ואני מטרטרת את המסכן בכל פעם שצריך בראנולה חדשה. מזל שהוא כל כך נחמד וסבלני. בקיצור נהיה ממש קשה, כואב ולא נחמד. בסיוור הרופאים של הבוקר הבעתי את מחאתי החריפה והתחננתי לשלום ורידי המסכנים. בהתייעצות משותפת הוחלט שאני חוזרת לאנטיביוטיקה דרך הפה. שזה בעבר עיצבן לי מאוד את מערכת העיכול.

בקיצור, מהפח אל הפחת, או במקרה שלי מהפח אל התחת 😊.

הצעתי לרופאים שינסו לתת לי את האנטיביוטיקה בצורה של קרם גוף, משום מה הם לא קנו את הרעיון...

קדימה מה דעתכם, זה לא רעיון לפיילוט מעולה?!

במקום לענות אותנו עם עירוים או לגרום לחולים קשיים במערכת העיכול, פשוט לתת לנו את זה כקרם גוף, קרם ידיים, קרם רגליים וכד'. אני כבר מפנטזת שבמקום אחות שנכנסת עם מזרק ותרופה, מגיע מעסה חתיך שעושה לי מסאז' עם קרם שמכיל את כל מה שצריך. טוב, לזה עוד לא הגיעו כאן...

אבל, חדשות טובות עליתי קצת במשקל, ואני יוצאת לחופש לחג, לנשום קצת אויר חופשי.

הופתעתי עכשיו ממש לטובה מהמערכת פה, לפני חצי שעה התלוננתי שמנגנון העצירה של הדלת הראשית שמובילה לחדר שלי לא תקין, והדלת דופקת נורא כל פעם שמישהו נכנס או יוצא, והנה פלא - ממש עכשיו כבר שלחו איש תחזוקה שיתקן את זה.

מי אמר שהמערכת לא עובדת?!

האמת היא שהיו לי כמה וכמה הפתעות לטובה פה אבל זה כבר נושא לקטע נפרד.

חיבוק יקריום,

פבי

כ"ו יקריום,

28.05.12

נוונוונו... אז איך היה החג?

אני הייתי בקיבוץ נשמתי ירוק, נרגעתי ונחתי. היה כייף!

לחזור לפה ביום שני בבוקר הרגיש לי ממש כמו לחזור לבסיס. עולים חזרה על מדים (פיז'מות), מאחסנים את הצ'ופרים שהבאנו מהבית במקרר ומנסים להסתגל שוב לאווירה. לתדהמתי הרבה גיליתי שבחג העבירו אותי חזרה לחדר המשותף. מה אני אגיד לכם, התבאסתי קשות.

פרצוף מדוכא כזה כבר מזמן לא היה לי. אבל אחרי כמה שעות שבהם הפעלתי שילוב של קסם אישי ומניפולציות רגשיות (מפתחים פה כישורים שלא ידעתי שיש לי) ובצירוף העובדה שהחולה שהיה פה השתחרר, חזרתי לסוויטה הפרטית.

ככל שהזמן עובר ואני מכירה יותר ויותר את צוות העובדים פה (את השם הפרטי לאחיות, ואת שם המשפחה לרופאים, על הסדר צריך לשמור ☺), הקשרים מתחממים והיחס האישי והחם גדל.

אני עכשיו כבר אפילו מתלוצצת עם רופאיי ואתם יודעים שבעבר מבחינתי רוב הרופאים היוו סיכון בריאותי ובאופן כללי די ניסו להרוג אותי (לא חלילה מתוך כוונה רעה, להפך, בדרך כלל רק מתוך עודף של כוונות טובות ורצון לתקן אותי) כך שללא ספק אני לומדת להכיר, להשתלב, ולהתמסר גם למערכת הבריאות הקונבנציונלית.

היחס של צוות האחיות וכוח העזר פה פשוט מקסים. יחס אכפתי, דואג, חם ומאוד מסור.

צוות הרופאים פה מורכב מרוב נשי מוחלט + רופא אחד ערבי ורופא אחד רוסי. ממש אפליה מתקנת.

בכלל אני מגלה שיש פה במקום הלא קל הזה מין שילוב של חמלה, עזרה הדדית ותמיכה, שנדיר לגלות אצל עמך ישראל במקום אחר.

יש פה יותר מחצי מצוות האחיות והאחים ערבים ובערך שלישי עד חצי מהמאושפזים ערבים, לפחות כרגע ולמרבה ההפתעה יש איזה מין תחושה של הרמוניה וזרימה בין כולם ללא גילויים של גזענות או התנגשות בין העמים. לפחות זו התחושה שלי.

אתם מבינים מה זה אומר? שנים שאני שותפה לכל מיני פרויקטים של מעגלי דיבור והקשבה של יהודים וערבים, נכבה-עצמאות, הסולחה, וכד'

פרויקטים שחלק מכוונתם הוא ליצור את אותו מפגש של אדם מול אדם ללא מגבלות של פוליטיקה ודעות קדומות. והנה כל מה שבעצם צריך לעשות זה, לאשפז אותם יחד בבית החולים, להלביש אותם בפיז'מות מגוחכות ודהויות שתמיד חסר להם כפתור אחד ולתת להם אוכל שאפשר להתלונן עליו.

אז האנושיות העמוקה שטמונה בכל אחד ואחד מאיתנו יוצאת החוצה ונפגשים כאדם מול אדם ללא מחיצות. השילוב של ההתמודדות עם מצב של קושי, סבל ומחלה יחד עם הסרת המחיצות, סמלי הסטטוס והמעמד שיש לכל אחד מאיתנו בחוץ, יוצרים כאן איזה שהיא הוויה של מציאות אחרת. שמתי לב שאנשים לא כל כך מדברים פה על "מי הם בחוץ" ויותר מדברים ומשתפים ממה הם סובלים עכשיו. נוצרת מציאות של פשטות, עזרה הדדית וחיבור. מה אני אגיד לכם, זה ממש מחמם לב לראות.

ואני כבר מפליגה הלאה בדמיון, ורואה את נתניהו, ברק, אבו מאזן, חאלד משעל, הניה ואחרים, מאושפזים להם יחד במחלקה פנימית ג'. בבית החולים הכי פשוט עם הפיז'מות הטפשיות, האוכל שהוא תמיד בערך, ובעיקר עם איזה שהיא דאגה, כאב, חשש ופחד שמביאה איתה ההתמודדות עם מחלה כל שהיא. מצב שמביא להורדת מחסומים ומחיצות, ויותר על פוזות ואגו, וחיבור לאמת, למהות שלנו.

לדעתי, בסיטואציה כזו, מהר מאוד הם יתחילו להיפגש באמת, עם הלב והנשמה ויגיעו להסכמות שמבוססות על יכולת של לראות את האחר בלי כל המחיצות וההגנות שיש בחוץ. מה דעתכם?

אני אהיה פה כל השבוע (בינתיים, לא ברור מה אחרי), ממשיכים לבדוק אותי, ולעקוב אחרי הטיפול האנטיביוטי, ויש עוד כמה בדיקות לעשות בדרך.

תמשיכו לבקרה, לעדכן ולתקשר,

חיבוקים אפואים,
פבי

כ"י אנשים ונשים יקרות ויקרים מאוּף,

29.05.12

קודם כל הרבה הרבה תודה על הפרגון, המילים הטובות והתמיכה שלכם, באמת שזה מחמם לי פה את הלב במקום הזה. והלב שלי כידוע צריך קצת תמיכה וחימום בימים אלו...

היה פה היום שוב ביקור רופאים כלל מערכת, (כשהם עוברים במחלקה מחדר לחדר עם החלוקים הלבנים והמתנפנפים האלו, הם תמיד נראים לי כמו להקה של עגורים), ועברו על בדיקות הלב שלי. מסתבר שהנוזל שיש לי מסביב ללב לא פוחת בעקבות הטיפול האנטיביוטי, והם רוצים להתחיל בטיפול בסטרואידים שלזה יש לי התנגדות גדולה.

אז עכשיו אני מנסה לבדוק על אופציות חלופיות ועל התייעצות עם מומחי לב נוספים. מישהו מכיר?

מעסיקה אותי פה מאוד הסוגיה של יחסי חולה/רופא ובכלל יחסי התמיכה הנוספים שיש בידי המערכת הזו להציע לחולים.

שנים טופלתי רק ע"י המטפלים האלטרנטיביים ושם הנושא הזה מאוד קל יחסית וזורם. המטפל בדרך כלל קשוב מאוד, תומך, עוזר ונמצא שם בשביל המטופל שלו ואם לא, קל מאוד פשוט להחליף אותו, ולמצוא מישהו שאיתו כן נוצרת מערכת היחסים הזו.

פה בתוך המערכת הקונבנציונלית הדברים הרבה יותר מורכבים...

אומנם לזכותם של הצוות הרפואי פה יאמר שהם בהחלט למדו לדבר איתי ולעדכן אותי גם במצבי וגם בתוכניות שלהם לגבי, מבלי "להפיל" עלי פעולות ללא תאום מראש ועדכון. אבל הפורמט שבו זה מתבצע הוא עדיין מאוד בעייתי.

אתמול הגיע אלי מומחה הגסטרו של בית החולים לדבר איתי על הבדיקות הצפויות. בסדר, באמת איש נחמד, סבלני הציג את עצמו בשם, כל הדברים הקטנים האלו שהופכים את הרופא לנגיש יותר. אבל, מאחוריו הצטופפה קבוצה שלמה של רופאים, מתמחים וסטאז'רים שהיו רק עדים ומקשיבים לתהליך ולא לקחו בו חלק. זאת אומרת, שכל השיחה שלי איתו הייתה מין שיעור לימוד כזה לכל שאר המשתתפים, כל הדיון שלי איתו היה פתוח, לא אישי ולא פרטי, והכל נעשה גם לפני ולאזני שאר המאושפזות בחדר. כאשר שאר הרופאים הופכים למין "קהל" במחזה והדיון הופך לפומבי כל כך, זו בעיה.

אני יודעת, ברור לי שהם כולם צריכים ללמוד, אחרת איך יהיו רופאים חדשים, אבל הפורמט הזה לא מאפשר יצירה של יחסי אמון ואינטימיות עם הרופא. יחסים שמבחינתי הם אחד מהשליבים הכי חשובים באמון שהחולה יכול לתת ברופא שלו ובתהליך הטיפול שהוא מציע.

בלי אמון ובטחון ברופאים שלי ובלי יכולת להרגיש ולדעת שהם אכן לקחו את כל השיקולים המקצועיים בחשבון כולל הדעה האישית שלי, אני לא יכולה להרגיש שאני מספיק סומכת עליהם ויכולה לתת את עצמי באמון מלא לתהליך.

איזה קטע תוך כדי שאני כותבת לכם נכנסו אלי שלושה רופאים מהצוות לדבר איתי שוב (סגרתי את המחשב, בכל זאת, לא נעים שהם יראו איך אני מרכלת עליהם 😊). השיחה עם השלישייה הייתה יותר קלה כמובן ויותר פתוחה.

מסתבר שהם רוצים לעשות לי סי.טי. בטן נוסף בתקווה שיהיה תור למכון כבר מחר, כדי לקבל תמונה של הבטן שלי לאחר התקופה של השימוש באנטיביוטיקה. תחזיקו לי אצבעות שהפצע שהיה לי שם אכן הושפע מהטיפול ונראה פה כבר איזה שהיא התקדמות... הם הסבירו לי את כל השיקולים שלהם, סיפרו לי על ההתלבטויות ונתנו לי להרגיש יותר בטוחה. אין לי ביקורת פה בכלל עליהם כאנשי מקצוע, להפך יש לי תחושה טובה שכן כל השיקולים נלקחים בחשבון, שיש התייעצות רבה עם אנשי מקצוע חיצוניים ויש חשיבה מערכתית. רק שאני תמיד מעודכנת רק בסוף, אחרי ההחלטות ולא שותפה לתהליך.

אני למשל גם חשבתי שנכון יהיה לעשות קודם סי.טי. בטן לראות את ההשפעות בהשוואה לבדיקה הקודמת, לפני שעושים קולונוסקופיה שזו בדיקה יותר פולשנית. וגם אמרתי את דעתי במפגש עם מומחה הגסטרו מול כל הרופאים, אבל אני לא רופאה ולא הרגשתי שהם נותנים משקל לדעתי.

והנה זה פלא, חזרו אלי אחרי יום עם אותה דעה.

המערכת פה כבר עשתה את הצעד הגדול של שיתוף החולה, (בעיקר של נודניקים כמוני), האם זה יהיה מוגזם לעשות צעד נוסף של שיתוף החולה גם בתהליך החשיבה וההתלבטות?
"העם דורש דמוקרטיה במערכת הבריאות עכשיו", וברצינות, יש לי כמה רעיונות אוונגרדיים לפתרון המצב המביך שרופא מסביר לחולה על מצבו לפני קבוצה גדולה של רופאים שצופים מסביב.
כמו שאולי הדיון הפרטי של הרופא/חולה יצולם ושאר הרופאים יצפו בו לאחר מכן. או שאולי יוקלט ע"י סלולרי חכם ויראה בשידור חי מהחדר ליד. לא יודעת, רק מנסה לחשוב על רעיונות לשיפוח, משהו הרי אני צריכה לעשות פה.

חיבוקים יקרים,
אני כבר מתאמצת הביתה,
קב'

מחשבותיי על מערכת הבריאות הישראלית מתרבות כל הזמן, ועולות בי הרבה שאלות. היום למשל, בא אלי בבוקר אחד הרופאים לקחת בדיקת דם. הרופא היה אחרי תורנות לילה, מקומט, שחוק, אפור ועייף כל כך, שממש פחדתי שהוא יפספס לי את הוריד.

זה בסדר, הוא גם היה מנוסה מאוד וממש לא פיספס כלום, אבל אחר כך ראיתי למרבה הזוועה שהוא עוד ממשיך לתורנות של יום שלם נוסף! אלוהים ישמור, למה?! למה ככה בנויים החיים של הרופאים? האם אנחנו עובדים 25 שעות רצוף? אני יודעת, אני יודעת, רבות דובר על מצבה העגום של מערכת הבריאות, על השחיקה של הרופאים, על התורנויות הבלתי נגמרות, אבל בכל זאת כאשר ממש רואים את זה בעיניים מתוך מיטת החולה ולא רק בטלוויזיה זה מזעזע הרבה יותר. לא מצליחה להבין מה ההיגיון בתורנויות ארוכות כל כך, ומה זה נותן כאשר בא אלי רופא עייף לטפל בי, ואצלי עוד היה מדובר בבדיקת דם פשוטה, מה קורה בטיפולים יותר מורכבים? אחד הרופאים ששאלתי אותו איך הם עושים את זה, ענה לי במבט עייף שפשוט מתרגלים. מתרגלים לעייפות, לחוסר השינה לשעות הארוכות... תחקרתי פה חלק מהרופאים (נו, מה כבר יש לי לעשות פה?), לנדנד לאנשים תמימים עם שאלות 😊 ושאלתי אם מצבם השתנה במשהו בעקבות ההסכם שנחתם איתם אחרי השביתה הגדולה לפני מספר חודשים, הם כולם טענו שממש לא. לא שינוי במשכורת, לא שינוי בכמות השעות ולא באמת אפשר להרגיש שמישהו מנסה לעשות במערכת שינוי חיובי. יש חוסר של רופאים במערכת, אבל למה שמישהו יבחר ללכת להיות רופא בתנאים כאלו? ואני חושבת שזה אשמת כולנו, כן כולנו. הרוב הגדול שלא מגיע להתאשפז בבתי חולים (חוץ ממני כמובן שצריכה כנראה להתנסות בכל). שהוא לא רופא או אחות, ושאינו לו בן משפחה קרוב שעובד ככה. אנחנו מסתכלים על זה בטלוויזיה או קוראים על זה בעיתון ולא ממש חווים את זה בחוויה האישית שלנו. רובנו (אני חושבת) תופסים את בית החולים כמקום שבו נמצאים החלשים, הזקנים, החולים כל מי שהוא לא אנחנו. כי לנו זה הרי לא יקרה. חלקנו הגדול גם מתרחק מבתי החולים בכל דרך אפשרית ומשתמש ברפואה פרטית או ברפואה אלטרנטיבית. אבל האמת היא שזה יכול לקרות לכל אחד ואחד מאיתנו ולאף אחד מאיתנו לא מגיע רופא עייף ומותש שיטפל בו. יצאנו לרחובות בקיץ כדי לעשות שינוי. פעם ראשונה שהיה ניסיון של הפגנות משותפות של אנשים ממגזרים שונים שניסו לעשות שינוי. לא מעט זמן לפני כן הרופאים כבר שבתו. הם שבתו לבד. ורובנו הגדול (ואני גם כמובן), ראה את זה בטלוויזיה ציקצק בלשונו ולא עשה כלום. לדעתי אנחנו לא באמת תופסים שהמסבר הזה נוגע גם אלינו, אני יודעת שלי היתה את המחשבה הזו ש"לי זה לא יקרה", אני לא אהיה מאושפזת במקומות האלו. זה המקום של הזקנים, החלשים, האחרים שהם לא אני. אבל האמת היא שכולנו יכולים להגיע לבתי החולים ולשהות שם תקופות לא קלות... אני חושבת שאם לכל אחד ואחת מאיתנו הייתה ממש חוויה אישית של חשיפה לקשיים של המערכת (עייפות הרופאים, תקציבים וכד'), לא רק חוויה של צפייה מרוחקת דרך הטלוויזיה, אלא ממש להיות שם ולראות בעיניים את המצב, ולחוש את הפחד כאשר הרופא העייף צריך לעשות לך בדיקה, אז אנחנו כולנו לא היינו מסכימים לזה. לא היינו מסכימים לקבל מערכת בריאות כזו. המסקנה שלי היא שכדי לעשות שינוי צריך ממש לחוש את החוויה על עצמנו, ולשם כך אני מציעה לאשפז את כולם! את כל אזרחי המדינה! לא ביחד כמובן הרי אין מקום, אבל לפי תורנות. כדי שלכולם תהיה ההזדמנות להרגיש, לחוות ואז לדרוש מהממשלה שינוי אמיתי. מה אתם אומרים? לא נראה לכם שזה יהיה מנוף אמיתי לשינוי? התחלתי ברעיון של לאשפז את הפוליטיקאים, ואני ממשיכה ברעיון של לאשפז את כל האזרחים 😊.

כנראה שאני באמת יותר מדי זמן פה...

האנטיביוטיקה מתחילה להשפיע על מצב הבטן שלי וזה מעודד מאוד, יש עוד כמה בדיקות לעשות שוב ואז נראה.
את הלב שלי עזבו בינתיים ונתנים לו לנשום בשקט.
אשמח לתגובותיכם, ולכל הערה או הארה שנראית לכם.

חיבוק גדול,
קבי

היי אנשים ונשים יקרות ויקרים מאוד,

31.05.12

היה לי יום קשה היום וקשה לי להתרכז ולכתוב. עשיתי בדיקת סי.טי. בטן חוזרת והתוצאות יחסית טובות כי רואים שהאנטיביוטיקה עוזרת, יש שינוי לטובה בגודל של הפצע ורואים הבדל. כך שזה ללא ספק חדשה טובה. מה שפחות טוב הוא הקצב האיטי, הידיעה שבינתיים לא הולכים לשחרר אותי, והתהליך הכל כך איטי שבהם הדברים מתקדמים. דווקא לא בגלל בית החולים פה, שלדעתי עושים עבודה טובה, אלא בקצב האיטי שהגוף שלי מגיב לתהליך. אני מרגישה שהסבלנות שלי נגמרת, והיכולת שלי להתמודד עם המצב פה בדרך של פילוסופיה והומור הולכת ונחלשת. ואולי זה רק החושך והערב שעושים את זה קשה יותר. בדרך כלל בבוקר האופטימיות שלי חוזרת... אבל כרגע ממש ממש נמאס לי מהכל ואני רוצה הביתה. יש שיר מקסים של המשוררת זלדה שחברה הביאה לי, שנקרא "השמענה קולכם ברכות השחר", ואני מצרפת פה קטע ממנו שדיבר אל לבי במיוחד:

כידוד נפש	החולים כאשר
שהלב התייאש לראותו	מתהפכים הם
בארצות החיים	מצד אחד של הכאב
הופיע הבוקר.	לצד אחר של כאב
ברוך הבא	וזו שמרטיבה שפתיו
ברוך הבא	החרוכות
המלאך הגואל!	בחושך
ואיך מחכים לזריחה	ולבה מלא חרדה.

הזדהיתי מאוד עם הקטע הזה, כי לי קשים פה בעיקר הלילות... כאשר הסחות הדעת הסביבתיות נגמרות, כאשר כבר אין כוח לקרוא או לגלוש במחשב, אז עולות כל המחשבות הקשות, הפחדים החששות. מעניין אם היה אפשר ליצור מצב שבשעות הלילה הקשות הייתי יכולה לקרוא למישהי מהאחיות. פשוט כדי לדבר איתה, סתם, לשתף, לקטר ולאורר את הקושי. מין אחות לילה סיעודית כזו שתפקידה לטפל ברווחת נפשו של החולה לאו דווקא בגופו. אבל הם עסוקות, ולחוצות ולשבת עם חולה רק כדי לדבר לא ממש נמצא בסדר היום העמוס שלהן. אחרי שנים של טיפול ברפואה האלטרנטיבית, כל כך ברור לי הקשר בין גוף ונפש והחשיבות של הרווחה הנפשית להחלמה, שפשוט קשה לי לראות שזה משהו שלא ממש נותנים עליו את הדעת פה... אולי אצא לחופש קצת בסופ"ש ואמלא מצברים, עוד לא ברור.

חיבוקים יקרים,
פבי

1.06.12

היי יקרים, הבוקר היצא ואיתנו חצרה עם האופטימיות 😊.

יצאתי לחופש קצר עד מחר בערב ואז נראה...

שבת שלום אכילנו,
קבי

חזרתי למחלקה אתמול בערב ומצחיק להגיד אבל זה כבר הרגיש מוכר וידוע כמו מין בית שני. יש את האחים והאחיות שאומרים שלום, ומה שלומך?, ואיפה היית? ואיך היה החופש?. מין תחושה של חמימות שנוצרת אחרי היכרות ארוכה. אני כמעט חודש פה, ולא דמיינתי לרגע שאהיה פה כל כך הרבה זמן, חשבתי שאני מתאשפת לכמה ימים והולכת הביתה, והנה אני עוד כאן... מחר אני צריכה לעשות בדיקת קולונוסקופיה שזה כמו טיפול שיניים אבל מהצד השני 😊, מי שרוצה הסברים יותר מפורטים שיבדוק בוויקיפדיה, אני לא רוצה להתיש אתכם בפרטים רפואיים מפורטים מדי.

העניין הוא שבשביל הבדיקה הזו צריך לשתות מין חומר משלשל שגורם לריצה בלתי פוסקת לשירותים, וכן לעשות חוקן, נפלא נכון? ואז חשבתי על כל מיני שוחרי בריאות, רוחניקים, וידוענים למיניהם שעושים טיפולי אנטי אייג'ינג שונים של צומות מיצים, ניקוי רעלים פנימי וחוקנים שונים למערכת העיכול. הטיפולים האלו עולים הרבה כסף, ובעצם כל מה שהם היו צריכים לעשות זה להתאשפת במחלקה פנימית, ולקבל את כל זה על חשבון המדינה! לא חבל להוציא על זה כל כך הרבה כסף?

ואז הבנתי שזה הכל עניין של שיווק גרוע, כי אם פה בבית החולים במקום לקרוא לבדיקה הזו קולונוסקופיה או כל שם רפואי מזעזע ומפחיד אחר, היו נניח נותנים לזה שמות כמו: לעשות "סדר פסח פנימי" או "טיפול אנטי אייג'ינג על חשבון המדינה" או "שטיפה פנימית וניקוי רעלים" או כל שם שיווקי אטרקטיבי אחר, היה לחולים הרבה יותר קל לקבל אותה.

ובדמיוני אני כבר רואה תורים של אנשים מתגודדים לפני הכניסה למחלקה ומתחננים שיבדקו אותם. עומדים בתור, נדחפים וצועקים, "אני קודם, אני, הייתי קודם". ובכלל יש איזה שהוא ניסיון לשכנע אנשים מגיל מסוים (50 נדמה לי) לעשות קולונוסקופיה כרוטינה לגילוי מוקדם של סרטן המעי הגס. הם פשוט צריכים לשנת את השם של הבדיקה ולקשר אותה לניקוי רעלים ועוד כל מיני דברים אופנתיים כאלו. תאמינו לי עם שיווק נכון, כולם ירוצו להבדק!

אחרי הבדיקה הזו אדע טוב יותר מה בדיוק המצב ואולי גם מתי מתכוונים לשחרר אותי.

כרגע מתנהל דיאלוג מתמשך ביני ובין מנהלת המחלקה על המינון של הסטרואידים שצריך לקחת כי לצערי כבר די ברוך, שלא יהיה שינוי משמעותי במצב הלב ללא זה. אני מקווה שלא אצטרך לקחת אותם תקופה ארוכה מדי.

חיבוקים אכזאבים,

פבי

היי אנשים ונשים יקרים,

מה שלומכם? פתאום קלטתי שאתם מקבלים דיווח יומיומי ממני על שלומי והגיגי ואני שומעת הרבה פחות מה איתכם. אז קדימה, ספרו, שתפו, עדכנו, שאני לא אהיה פה לבד במערכה של הכתיבה.

היום בבוקר בא סניטר לקחת אותי למכון למטה לבדיקה. אבל מסתבר שלבדיקה הספציפית הזו לא נוסעים בכסא גלגלים, אלא עם כל המיטה עצמה, וכשאני עליה. מה אני אגיד לכם הייתה חוויה, ממש הרגשתי כמו מין נסיכה באגדות כזו שלוקחים אותה לסיור בעיר על אפיריון.

מצד אחד סניטר שרירי, מהצד השני נטע, סטאז'רית נחמדה שליוותה אותי לבדיקה ואני בתוך על המיטה, בפיז'מה ורודה, ולגמרי משועשעת מהעניין כולו. כדי להוסיף עניין לחוויה, הסניטר התחיל לזמזם לעצמו שיר בספרדית של הג'יפסי קינג, (ואל תשאלו אותי איזה, כי אין לי מושג), ואז כמו שקורה הרבה פעמים ובלי לשים לב, גם אני התחלתי לשיר אותו לעצמי.

נטע, בלי להתבלבל ישר מצאה את השיר בביצוע של הג'יפסי קינג בסמארטפון שלה, הפעילה, ונוצרה תהלוכה מוזיקלית ושמחה, כאשר כולנו מזייפים בהנאה גדולה יחד עם הביצוע המקורי, ששמר עלינו מסטיות מוזיקליות רבות מדי.

על הדרך עצרנו גם במכון הלב, לבדיקה חוזרת של הנוזל מסביב ללב (ולצער המצב עדיין כמו שהוא ואין הפחתה בכמות), משם המשכנו למכון הגסטרו לבדיקה, ממש טיול מאורגן עם מוזיקה ומדריך, רק השוקו והלחמנייה היו חסרים.

בזמן שחיכינו לתורנו לטיפול היופי שלי ראיינתי את נטע על חיי הסטאז'רים והמתמחים במחלקה. ושוב אני מוצאת את עצמי קוראת למהפכה במערכת הבריאות, התורנויות שהם צריכים לעשות (בעיקר המתמחים) הם פשוט לא הגיוניות.

עניין אותי לדעת מה כל הרופאים עושים כאשר הם לא מטפלים בחולים? איפה הם?

מסתבר שיש עבודת ניירת עצומה וגדולה להכין על כל חולה וחולה, סיכומי מחלות וסיכומי טיפול והמלצות להמשך טיפול וכו וכו'. עבודה שדורשת דיוק רב והרבה חשיבה על כל פרט ופרט וכיצד לאגד את זה ביחד. וכל יום יש חולים שמשתחררים ונקלטים כך שהניירת רבה.

ראיתי את זה בעצמי, כאשר רק שיחררו אותי לחופש שבועות, נתנו לי סיכום ביניים שהיה ספר ממש, עם המון אינפורמציה רפואית על כל ההיסטוריה הרפואית שלי, וכל הבדיקות שנעשו ומה הטיפול העכשווי. והכל מסודר ומודפס יפה ולא כמו פעם בכתב חרטומים בלתי קריא של רופא. בקיצור, אין רגע דל (כמעט) בחייו של רופא. אקבל פירוט על תוצאות הבדיקה מחר, אבל היה בסך הכל בסדר, יש להם כרגע כבר בוק שלם שלי עם צילומים מבחוץ ומבפנים. מקווה מאוד שבזה סיימתי עם כל הבדיקות המבעטות, ונראה מה הלאה.

חיבוקים,
פבי

התעוררתי כרגיל מוקדם הבוקר, ותכננתי להתחיל את היום בהליכה הקבועה שלי מסביב לבית החולים. אבל מה, אתמול בערב כשלא הייתי פה, מינה מכוח העזר שמה לי פיז'מה נקייה רק שהפעם במקום פיז'מה היא שמה לי מין כותנת לילה ורודה, פרחונית וענקית!! XXL באמת משהו יוצא דופן. בלילה הייתי עייפה מדי בשביל להתחיל פה חיפושים אחרי פיז'מה נורמלית והלכתי לישון עם פאר היצירה הזה. אבל בבוקר, כשרציתי לצאת, החלטתי שאפילו בשבילי זה קצת מוגזם להסתובב ככה בחוץ.

אז לבשתי מכנסי פיז'מה כחולים מלמטה, קשרתי את עודפי כותנת הלילה מסביב למותניים, החלטתי שככה זה מספיק טוב, ויצאתי לטייל בחוץ. כשהייתי באמצע הסיבוב נעצרתי להסתכל על זוג של סיקסקים שהתהלכו בדשא. זה משהו הציפור הזו, כל כך מעודנת ואלגנטית פשוט מקסים. הזכר (אני משערת שזה הזכר לא בדקתי לו), ניסה לקפוץ על הנקבה, והיא נייערה אותו ממנה וטענה שכואב לה הראש. בעוד אני צופה בסיקסקים שמנסים לעשות סקס בדשא, אני קולטת איש בטחון שמתקרב אלי במהירות. הוא היה צעיר וחמוד, בלונדיני, עם שכפ"צ, מכנסי דגמ"ח, מכשיר קשר ביד, וארשת חשיבות על הפנים. כשהגיע אלי התחיל לשאול, מי אני, האם הכל בסדר, האם אני מאושפזת פה, ובאיזה מחלקה, והאם אני מטיילת או שהלכתי לאיבוד.

אחרי שגילה שאני עונה לו תשובות הגיוניות יחסית, התרחק במהירות ודיווח בקשר שהכל בסדר. האמת היא, שגם אם אני הייתי רואה את עצמי מהצד, בתלבושת הפאר שלי, מסתובבת בשולי בית החולים וצופה בציפורים בדשא, הייתי בטוחה שמשהו אצלי בראש לא ממש בסדר...

יש משהו מאוד משחרר לגבי ההופעה הכללית והמראה החיצוני שרוב האנשים שמאושפזים בבית החולים מאפשרים לעצמם. מתי ובאיזה עוד נסיבות הייתי מרשה לעצמי בכזו חופשיות להסתובב בחוץ עם פיז'מה?

לשים בצד את כל המוסכמות החברתיות ללבוש הולם ופשוט ללבוש את מה שהכי נוח. ואין מה להגיד, הפיז'מות נראות זוועה אבל הן נוחות. כנראה שככה זה, כאשר אנחנו בהתמודדות עם משהו גדול כמו בעיות בריאות, שמים בצד את כל המסכות, ואת קוד הלבוש המקובל, והולכים על הפשוט והנוח. תחשבו על האפשרות שנניח היה מותר ומקובל שכל מי שמרגיש שהוא ביום חלש, עייף, לא חולה אבל לא מרגיש כל כך טוב, יום שבו אין לו כוח להתמודד עם העולם, או שסתם לא בא לו, וביום כזה הוא פשוט היה יוצא החוצה עם פיז'מה. מצהיר בזאת לסביבה שהיום יעזבו אותו בשקט, לא יציקו לו, לא ידרשו ממנו כלום, פשוט יום של פיז'מה.

בדמיוני אני כבר רואה רחובות צפופים, עמוסים באנשים שממהרים בבוקר לעבודה מקולחים ומסודרים, אבל ביניהם מסתובבים אנשים בפיז'מות שהולכים לאיטם, נחים, אוספים כוחות, וכולם מסביב חושבים שזה ממש בסדר. נראה לי פשוט נכון לאפשר לעצמנו לפעמים ימים של פיז'מה... במקרה שלי הימים האלו התארכו, אבל זה כבר סיפור אחר.

התחלתי לקחת סטרואידיים לפתור את הבעיה של הנוזל מסביב ללב, ויש אפשרות שאצטרך גם ניתוח לטפל בקטע הבעייתי במעי. זה עדיין לא ברוך, תלוי בתגובה שלי לסטרואידיים.

היו פה היום הרופאים והצקתי לכולם בהרבה שאלות, אחרי זה עברו פה גם רופאי הגסטרו וגם אותם תחקרתי. עם כל הקושי שיש לי פה במערכת, אני חייבת להגיד שיש לי תחושה שהם עושים עבודה טובה. מתייעצים הרבה, מזמינים את כל המומחים הנדרשים ועושים חשיבה מערכתית ויסודית. ממש לא כייף גדול להיות במרכז של כל זה, אבל לפחות להרגיש שנעשית חשיבה זהירה ומקיפה זה מרגיע.

חיבוקים,
פבי

השהיה המתמשכת שלי בבית החולים, גורמת לי לפתח תחושה אחרת של מושג הזמן. בדרך כלל יש לי פה שליטה קטנה ביותר על הזמן שלי ורוב לוח הזמנים נקבע על ידי המערכת שמסביבי. ולמערכת יש זמן. יותר נכון את הקצב שלה לעשות את הדברים. היום מתחיל מוקדם, סביב 6:30. אז משמרת הלילה של האחים והאחיות מתחילה "להעביר את המחלקה" למשמרת היום ועובדות הניקיון מתחילות לעבור בין החדרים ולרוקן את פחי האשפה. לאחר מכן סבב של בדיקות דם, לחץ דם ומדידת חום לכולם. ואז ארוחת בוקר, וחלוקת תרופות. במקביל מתחיל סיבוב הרופאים הראשון, (של כל הלהקה עם המתמחים והסטאז'רים) סיבוב רופאים שני (קבוצה מצומצמת יותר עם עדכון במחשב של כל הפרטים הרפואיים של החולה), והופ הגענו לארוחת הצהריים. בשעות האלו של בין ארוחת הבוקר לצהריים נערכות בדרך כלל גם כל הבדיקות שבהם מוסעים החולים ע"י הסניטרים למכונת הבדיקה למטה. אחרי ארוחת הצהריים בדרך כלל רוב האנשים הולכים לנוח. ארוחת ערב סביב 18:00 ואז זו שעת המבקרים והמשפחות. ואני מגלה שגם ביום שבו אין לי בדיקות, הקצב האיטי והקבוע הזה של המנגנון פה, פשוט כופה עלי קצב חשיבה והוויה אחרת.

כי אין לי באמת איך להאיץ פה את התהליכים, אלא אם כן קורה משהו דחוף ופה זה לא מיון ובדרך כלל זה לא קורה. יש סדר קבוע ליום, לביקור הרופאים, לשעות הארוחות ואני צריכה ללמוד להתנהל בתוך זה.

כבר כמה שנים אני עוסקת בנושאי אקולוגיה וסביבה ואחד השאלות שהכי מעסיקות אותי נוגעת בסגנון החיים שלנו ואיך אנחנו צריכים לחיות את חיינו כדי לקדם חברה מקיימת יותר. אחד הנושאים המרתקים הקשורים לזה הוא מושג הזמן שלנו. איך אנחנו מנהלים אותו, מה אנחנו עושים בו, כמה זמן אנחנו מקדישים לכל פעולה, כמה אנחנו רצים ממקום למקום, מה זה זמן איכות בשבילנו והאם אנחנו בכלל משאירים לו מקום בחיים. במה אנחנו ממלאים את היום, עבודה? סידורים? משפחה? מה זה בכלל להספיק, או להצליח (בדרך כלל זה כאשר אני מרגישה שהספקתי לעשות הרבה היום, לתקתק את הדברים), האם זה המדד הנכון? בבית החולים אין לי הרבה שליטה על הזמן שלי ומצד שני יש הרבה מאוד זמן פנוי. מין פסק זמן גדול כזה מהחיים שמאפשר לחשוב, להביט מסביב, להתבונן על איך אנחנו חיים את החיים שלנו.

במסגרת שיטוטי ברשת נתקלתי באתר שמדבר בדיוק על כל הנושאים האלו, ונקרא slow אתר פשוט מקסים, עם שפע של מאמרים ורעיונות איך לחיות את חיינו עם יותר מודעות, עם פחות טרוף וריצות ועם קצת יותר זמן. צירפתי פה את הקישור, אתם מוזמנים ליהנות:

<http://slow.org.il/2011/09/25/%D7%90%D7%95%D7%93%D7%95%D7%AA/>

חיבוקים,
פבי

הצלחתי לישון הלילה סוף סוף כמה שעות רצוף וקמתי בן אדם חדש. זה לא פשוט לישון פה כאשר המיטה היא מין שילוב ביזארי בין מיטת טיפולים וקרש גיהוץ. יצאתי מוקדם לטיול הבוקר שלי ועשיתי כבר שני סיבובים מסביב לבית החולים. אין ספק שהסטרואידיים מתחילים להשפיע ושעכשיו אין סיכוי שאעבור את מבחני בדיקות הסמים לאולימפיאדה. בשיחה עם חברה אתמול ניסינו לחשוב איך ניתן לעזור לי לשפר את איכות חיי פה בתוך בית החולים (את השינה למשל), ובאיזה דרכים אלטרנטיביות אפשר להיעזר. נזכרתי שבאחד מטיילי נתקלתי בבניין קטן עם שלט שמדבר על טיפולי רפואה משלימה ובטיול הערב נכנסתי לשם. פגשתי את מנהל המקום שהסביר לי כי הם לא נותנים טיפולים למאושפזים, אלה רק לאנשים שכבר השתחררו מהאשפוז. ואני תמהתי האם לא מי שמאושפז עכשיו הוא זה שצריך אתכם ביותר? הוא הסכים איתי אבל מסתבר שבשביל שסטודנטים מתמחים יוכלו להיכנס לטיפול במחלקה צריך אישור של מנהל המחלקה, ולמחלקה שלי אין. הבטחתי לו שאנסה לדבר על כך והמשכתי בדרכי.

הבוקר קראו לי לרדת למטה למכון, לפגישת יעוץ עם הגסטרואנטרולוג הראשי של בית החולים. לפגישה הצטרף גם הרופא שעשה לי את בדיקת הקולונוסקופיה, שהציג את ממצאי הבדיקה לרופא הראשי. היו לי כל מיני שאלות והבהרות, ובסופו של דבר הוא המליץ על דרך טיפול של חזרה על הבדיקות בקרוב ובהתאם לממצאים, ירידה מהירה מהסטרואידיים (כבר אהבתי אותן) וניסיון לשימוש בתרופות חלופיות, האופציה הניתוחית בינתיים בהמתנה.

כשחזרתי למעלה למחלקה בדיוק הגיעו אלי סבב הרופאים הגדול. מנהלת המחלקה ביקשה שאני אספר לכולם על מה המליץ הרופא המומחה. אתם קולטים את המהפך?! אני החולה בפיזימה (כחולה הפעם), נותנת את סיכום השיחה עם הרופא לכל צוות הרופאים שמסביבי. השתדלתי לא לפשל, להיות ברורה, תמציתית וממוקדת. טוב, זכיתי לתשואות על הצגה ברורה, והחלטתי לנצל את הרוח הטובה שמסביבי להעלות את הנושא של הטיפולים האלטרנטיביים.

היא הסכימה מיד, ואמרה שאין בעיה ויש לי אישור מעולה! אבל למה רק לי, הם יכולים לתמוך בכולם. מיד התחיל בחדר דיון סוער על היתרונות של הטיפולים האלטרנטיביים, ובמה הם יכולים לתמוך בחולים. וזה בסיוור רופאים עם מנהלת המחלקה (שבינתיים אני חייבת לציין, למדתי ממש לחבב אותה) שאמרה לי בימים הראשונים שהייתי פה, מה זה כל הממבו ג'מבו הזה שטופלת בו בכל השנים שלא היית במערכת.

בקיצור נרשמה הפשרה ביחסים, אני לוקחת את התרופות (כמה שפחות זמן אני מקווה) והסטודנטים לרפואה משלימה יוכלו להיכנס למחלקה לעשות טיפולים לחולים. בינתיים מכיוון שהנושא האלטרנטיבי כבר עלה, גם הייתה לי שיחה מעניינת עם אחד הסטאז'רים, ולמדתי ממנו שהוא מתמחה גם בטיפול בדיקור מערבי (שונה מדיקור סיני, לא יודעת בדיוק במה), ומה היתרונות והחסרונות של הרפואה הקונבנציונלית והרפואה המשלימה.

היה משמח לראות שהרוח האלטרנטיבית כבר שולחת גלים לאט לאט לתוך המערכות הגדולות האלו, איטי, אבל מעודד. אני יוצאת לחופש בשישבת וחוזרת לפה ביום ראשון להמשך מעקב.

חיבוקים,

פבי

חזרתי לפה הבוקר מחופשת סוף השבוע ונפילתי ישר למלחמת עולם שלישית. אלוהים איזה בלגן!
 חולים מאושפזים לאורך המסדרון, פינו את כל פינת האוכל הציבו כמה פרגודים ומילאו גם אותה בחולים, צפוף, עמוס, לחוץ פשוט מלחמה.
 מיותר לציין ששתו לי את הסוויטה המלכותית שלי ונותרתי בלי חדר בכלל. חיכיתי איזה שעה עד שסידרו לי מיטה אחרת.
 עכשיו אני בחדר של שתיים קטן וצפוף, שבמקור מיועד לאחד, ושנמצא ממש מול פינת האחיות.
 קודם נהייתי מהשקט של החדר הבודד עם הדלת הכפולה בסוף המסדרון, ועכשיו אני בהארד קור של המערכת. מול המרכז של האחיות שעובד על טורים גבוהים,
 ומנסה לשמור על איזה שהיא יציבות נפשית.

מרכז האחיות מתפקד כחמ"ל לכל דבר והעומס הבלתי רגיל משפיע על כולם. אני שומעת את האחות הראשית בשיחה עם המשרד בו היא מסרבת לקבל חולים
 נוספים ומזמינה את האחראית לבוא לראות בעצמה את המצב במחלקה. יש עומס בלתי מובן פה ובכל המחלקות האחרות, (היתה איזה שהיא מגיפה בחוץ שלא
 שמעתי עליה?) וכולם עצבניים.

המחלקה מתוכננת ל-44 חולים, בתנאי לחץ ממלאים עד 50 חולים ועכשיו יש פה 55 חולים!
 הרופאים עוברים מאחד לשני ומנסים לתת תשובה לכולם, האחיות מנהלות את הטיפול השוטף תוך כדי הידחקות בין חולים במסדרון, קרובי משפחה מודאגים,
 וצויד פרטי של חולים שמסתובב להם בין הרגליים.

אנשי כוח העזר מנסים לחלק אוכל לחולים ובגלל שהפכו את חדר האוכל לחדר אשפוז זו משימה לא פשוטה בכלל. בנוסף הם מנסים לאלתר מיטות, ארוניות,
 פיז'מות וכל שאר הדברים לחולים שהגיעו. עובדות הניקיון מנסות תוך כדי הבלגן הזה, גם לנקות את המחלקה ולהעביר סמרטוט רטוב בין הרגליים של כולם.
 יש חולה בקצה המסדרון שכל שתי דקות צועק אאאאאאאא! (לא ברור למה, אבל לא נראה לי שמאורגזמה) והטלפונים מצלצלים בלי הפסקה. בקיצור בית משוגעים!
 בפינה המרכזית הזו אני שומעת וקולטת את תחלואי המערכת בכל עוצמתם. את העומס, הצפיפות והמחסור בתקנים ובצויד.
 אני שומעת את השיחה של האחיות שמודיעה למשרד שתוכל לקבל חולה מונשם מטיפול נמרץ רק אם יהיה לה מכשיר הנשמה נוסף לחבר אותו אליו, ואין לה!
 ושהם (המשרד) מוזמנים לבוא להגיד לה את מי מבין החולים שמחוברים למכשירים שיש לה, הם רוצים לנתק.

רואה את האישה שלא יכלה לקחת את האבא החולה שלה הביתה, את האחיות שמתעקשת שהוא צריך להשתחרר ומנסה להסביר לה כי אין לה אפשרות להמשיך
 ולהחזיק בו כאן שהוא צריך להשתחרר ע"פ הוראת הרופאים. ואני תמחה כמה מהחולים פה היו אולי צריכים מספר ימי השגחה נוספים ושחררו הביתה מחוסר
 מקום...

כרגע הצוות מנסה לשחרר כמה שיותר חולים שקיבלו מכתבי שחרור מהרופאים, וגם זה מסתבר משימה לא פשוטה בכלל. הסברים לקרובי משפחה מודאגים,
 מתן תרופות "לדרך" ומתן הנחיות לדרך לקיחת התרופות העתידית. הנחיות לדיאטה שיש לשמור עליה בבית, ובדיקות שיש לעשות.
 ועם כל זה אני שמחה לגלות שרוב הצוות שומר על שפיות. מתרגזים על המערכת וממשיכים. מנסים לתת תשובות לכל החולים ולכל הצרכים, מנסים להתנהל
 בתוך כל העומס הזה. מה אני אגיד לכם אני ממש מעריצה אותם כרגע.

אותי משום מה לא רוצים לשחרר, צריכה לחזור על הבדיקות, לראות כיצד השפיע הטיפול התרופתי שקיבלתי ואז ידעו טוב יותר לאן להמשיך.

חיבוק יקרתי,
 קב'י

<http://www.calcalist.co.il/local/articles/0,7340,L-3572606,00.html>

חברה טובה שלחה לי את הקישור למאמר הזה, שמדבר על כך שבניגוד למוסכמות, חלימה בהקיץ, שעמום, בידוד ובכלל פסקי זמן שבהם המוח לא עסוק בגירויים חיצוניים, טובים מאוד ליצירתיות. ואני חושבת שאשפוז בבית חולים לתקופות לא קצרות (מעל שבוע נניח) עונה בדיוק על זה. הרבה שעות שעמום, בידוד מהחיים שהיו לך קודם, ניתוק מהסביבה, והרבה שעות שניתן בהם לחלום בהקיץ ☺. ועכשיו נניח שיש אומן שחווה מחסום יצירתי! במקום להיאבק, ולהתבעס, ולנסות בכוח או לא לעשות כלום, הוא פשוט מארגן לו איזה מחלה קטנה ומתאשפז. לא משהו רציני חלילה וגם לא משהו כואב, אבל כן שיספיק להשאיר אותו מאושפז לתקופה, בניתוק מוחלט מחייו הרגילים ועם המון זמן פנוי לחלומות... במחשבה שנייה גם להיות בבית סוהר יכול לשרת את המטרה הזו. אולי קצב יצא אומן דגול מהכלא?! נכון, התנאים לא משהו... אבל החופש שניתן למוח יכול להוביל לדברים נפלאים. יש פה פער גדול בין חווית הזמן של העובדים במחלקה ובין החוויה של המאושפזים בה. הרופאים ממהרים ועוברים מחולה לחולה בקצב די מהיר (בעיקר בבוקר), ללא רוגע ונשימה בין סיפור רפואי אחד למשנהו. האחיות והאחים שמתרוצצים ומחלקים תרופות, בודקים לחץ דם וחום ומטפלים בחלק הרפואי. וכוח העזר שמטפל בכל הנדרש למערך התמיכה, כגון חלוקת אוכל, כביסה, מקלחות לחולים, ציוד נלווה וכד'. הכל משדר פעלתנות וזריזות והתנהלות קבועה בשגרה מדוקדקת. החולים לעומתם חווים פה את הזמן בדרך כלל כזרימה איטית וחד גונית עם מעט נקודות עניין ביניהם, של בדיקות, חלוקת אוכל וביקורי רופאים. תחושה כאילו שום דבר לא זז פה, שום דבר לא ממש קורה ורוצים לפעמים לדחוף את המערכת הגדולה הזו שמסביב לקצב שלנו. לתקתק את התהליך ולחזור הביתה. זה כמו בדרך כלל לא מצליח וגורם בעיקר להתרגזויות ולהתנגשויות מיותרות בין הצוות לחולים. ובתוך כל הזרימה האיטית הזו המוח שלי צריך למצוא לעצמו תעסוקה בריאה ויצירתית... האטרף הנוראי שהיה פה אתמול נרגע והמחלקה חזרה לתפקוד רגיל. אני לצערי עוד לא חזרתי לחדר המבודד אבל מנסה להסתגל לחדר שיש בינתיים. מחכה עדיין להמשך הבדיקות שנדחו בעקבות הלחץ הגדול שהיה פה אתמול, ולסיום ההתייעצות של הרופאים בקשר למקרה שלי. ובינתיים יקרים נסו למצוא לכם זמן לחלימה בהקיץ,

חיבוקים,

פבי

לא פשוט לישון פה. אני עכשיו ישנה בחדר מול עמדת האחיות ואתמול סביב 1:30 בלילה הם עשו מסיבת פיג'מות. צחוקים, פתרון תשבצים, דיבור בקול רם, בדיחות, בקיצור שמייח... קמתי באמצע הלילה לנזוף בהן ואז הרעש פחת קצת.

עשיתי היום שוב בדיקה של אקו לב ולצערי עדיין אין שינוי בכמות הנוזל שיש לי שם והתהליך ייקח עוד זמן...

בשיחה שהייתה לי עם הקרדיולוג הבנתי ממנו שבעצם אחרי שבוע בלבד של לקיחת סטרואידים הוא עוד לא מצפה שיהיה שינוי, ועל אף העובדה שאני ממש כבר רוצה להשתחרר, אני צריכה להיות סבלנית. לא הצד החזק שלי. ☹️

הזמן הארוך שעובר עלי פה מציף לי את השאלה על הנקודות השונות והדומות למושגים של תיקון, הבראה וריפוי.

נראה לי כי בתפיסה השגורה אצלי ואולי גם אצל רוב האנשים, בית חולים מיועד לתיקון. כמו מוסך למכונית כאשר משהו מתקלקל. באים לתקופה קצרה יחסית, מתקנים והולכים הביתה להמשיך ולהבריא שם.

אני תמיד תפסתי את בית החולים כמקום שרצוי מאוד לא להגיע אליו, להיכנס רק למינימום הדרוש, ולברוח כמה שיותר מהר. לא תפסתי אותו כמקום שבו באמת באים להבריא ולהתרפא, יותר לתקן. מקום נכון להיות בו אחרי תאונת דרכים, מצב אקוטי שדורש ניתוח, או משהו כזה. היום מצאתי את עצמי כחולה במחלה כרונית נמצאת פה בתהליך שבו ממש מנסים להבריא אותי.

לא שמי מהרופאים פה חושב שניתן לרפא קרוהן. יותר במובן של לחזק, לאושש, להביא אותי למצב יציב יותר ולנסיגה משמעותית של המחלה.

הקושי עם תפיסה כזו היא, שלבית החולים, לפחות זה שאני בו כרגע, אין כל כך את האמצעים הפיזיים לעשות את זה. כדי שתהליך יהפוך מתיקון (משהו קצר מועד ע"פ תפיסתי בו מגבסים עצמות שבורות, מאחים גפיים בניתוח ושולחים הביתה) לתהליך של ריפוי, צריך לא מעט עזרי תמיכה לחולים שחסרים פה. קודם כל תנאים פיזיים מספיק נוחים.

הפער הגדול שהיה בתחושה שלי כאשר הייתי בחדר לבד עם שירותים ומקלחת משותפים לשני אנשים בלבד לעומת התחושה שהייתה לי, כאשר הייתי בחדר של 4 עם שירותים ומקלחת משותפים ל-8 איש הוא משמעותי מאוד.

זה כאילו דבר קטן, אבל משפיע מאוד על התחושה, על השקט הנפשי, ועל היכולת להיכנס לאותו מצב תודעתי של שלוה, שמעודד ריפוי והחלמה.

מניסיוני בעיקר במחלות אוטואימוניות כמו קרוהן ובמחלות כרוניות בכלל, יש ללחץ מתח וחוסר שקט השפעה גדולה מאוד על התפרצות המחלה. ולהפך, במקום שמשדר אוירה נעימה, שקט, שלוה ובטחון יש סיכוי רב הרבה יותר לריפוי ולהבאת החולה למצב של הפוגה בהתפרצות.

להביא את בית החולים למקום שיש בו את התנאים הפיזיים הדרושים לכך המרחק עוד גדול.

לא יודעת איך בדיוק לגשר על הפער הזה עכשיו, כי די ברור לי שהרופאים אולי לגמרי בצדק מבחינתם, רוצים להשאיר אותי פה מספיק זמן כדי להגיע להפוגה משמעותית במחלה ולחזק אותי יותר. אבל אני צריכה תנאים פיזיים משופרים קצת יותר בשביל זה. ועם כל הרצון הטוב, אין להם את זה כל כך.

משיחה שקיימתי עם אחת הרופאות הבנתי כי לא בטוח שבבית חולים גדול יותר במרכז היו משאירים אותי כל כך הרבה זמן, ואולי היו משחררים מוקדם יותר לטיפול עצמי בקהילה. שגם לזה יש יתרונות וחסרונות.

לא יודעת מה טוב יותר ומה נכון יותר בשבילי כרגע, ללא ספק אני בהתלבטות...

חיבוק יקרissimi,
פבי

אתמול בערב החזירו אותי לסוויטה המלכותית שלי (חדר 15 שקט, לבד בקצה המסדרון), והחיים נראים אחרת. היום יצאתי כהרגלי לטיול בוקר מסביב לבית החולים. בגלל ההשפעה המחזקת והממריצה של הסטרואידים מהירות ההליכה שלי הרבה יותר גדולה, ואני עושה יותר סיבובים.

תוך כדי שאני הולכת בצעד נמרץ, עם פיזימה ורודה מתנפנפת ונעלי קרוקס כחולים (אולי הגיע הזמן שאביא לפה נעלי התעמלות), אני שומעת קריאה עצבנית מאחורי, גברת, סליחה, היי גברת, לאן את חושבת שאת הולכת?!

הפעם אנשי הביטחון שקלטו אותי במצלמות שלהם מסתובבת בנמרצות בשולי בית החולים, לא הסתפקו בלשלוח אחרי איש בטחון צעיר. הגיע הקב"ט הראשי מאובזר ברכב שטח מושקע וארשת פנים רצינית. שוב הייתי צריכה להסביר שאכן כן אני מאושפזת פה (מה נראה להם, שלבשתי את הפיזימה הזו בהתנדבות?!), ולא, ממש לא הלכתי לאיבוד, ושגם אין לי כוונה להיכנס למחסן עם החומרים המסוכנים ולבדוק מה יש שם.

יכול להיות שאני צריכה לשים תמונה שלי במשרד של אנשי הביטחון (חשבתי על זו מהקולנוסקופיה, או זו מהאולטראסאונד בטון), כדי שיזהו אותי בהמשך ויפסיקו להבהל מהמשוגעת שמסתובבת להם בשטח.

בהמשך באו לקחת אותי לבדיקה חוזרת של אולטראסאונד בטון. בדרך כלל הסניטרים שמגיעים לשנע את החולים (בחיי, ככה קוראים להם מחלקת שינוע), הם צעירים חזקים ונמרצים שמטיסים אותי במסדרונות. הפעם הגיע איש מבוגר, קרוב לשבעים שהציע לי בנחמדות לשבת על הכיסא.

האמת היא שרציתי להציע לו להתחלף בתפקידים, אני הרי על סטרואידים והוא כמעט בן 70 אבל לא רציתי להעליב... ככה התנהלנו לנו באיטיות למכון הרנטגן ובדרך ראינתי אותו על חיי.

מסתבר שהוא פנסיונר של בית החולים, ועכשיו הוא עובד רק 4 שעות ביום ומעביר רק כסאות גלגלים כי למיטות כבר אין לו כוח. זה מאפשר לו לצאת מהבית, לפגוש אנשים ולהרגיש שהוא עושה משהו, איש נחמד.

כשהגעתי לבדיקה עצמה גיליתי שבדיוק היום נקלט במכון איזה ציוד משוכלל יותר וחדש והרופא והטכנאית של ציוד האולטראסאונד ישבו בבדיקה ביחד.

רוב זמן הבדיקה הם היו עסוקים בהתפעלות מביצועי המכשיר החדש (תראה איזה רזולוציה, תראה איזה חדות!) עד שלרגע רציתי לצעוק, "היי דוקטור זה אני פה מתחת למכשיר הזה". טוב, ככה זה כשנותנים לגברים גאדג'ט חדש. אבל בסופו של דבר התוצאות היו טובות והוא ראה שיפור משמעותי במצב הפצע שהיה לי שם, אז כבר לא היה אכפת לי מכלום.

כשחזרתי למחלקה הגיעה המתלמדת לעשות לי טיפול רפלקסולוגיה. היא סטודנטית פה שנה שנייה בבית הספר לרפואה משלימה, ובזכות האישור שיש עכשיו להיכנס גם למחלקה הזו, היא יכלה לבוא לטפל בי, איזה ברכה.

לרפואה האלטרנטיבית יש כל כך הרבה אמצעים לתמוך במאושפזים, שאני מקווה שהכיוון הזה רק ילך ויגדל.

עדיין אין הרבה חדש מבחינת תאריך השחרור שלי, עוקבים אחרי, נותנים טיפול תרופתי ובעיקר מקווים שהנוזל מסביב ללב יפחת קצת, כדי שיוכלו להתקדם.

אולי הגיע הזמן שאצור קשר עם איזה שרברב נחמד?
ספרו לי קצת מה קורה איתכם,

חיבוקים,
קב'י

היה לי לילה קשה אתמול. לא הצלחתי להירדם בגלל חוסר השקט שגורמים הסטרואידיים, מצד שני אני לא רוצה להתחיל שימוש רב מדי בכדורי שינה, כדי שלא תהיה לי עוד התמכרות להפטר ממנה אחרי שאצא מפה.

לפני כמה ימים הברזתי באישור בערב מבית החולים והצטרפתי כתמיכה לחברה שהעבירה סדנא בנושאי איכות סביבה לנציגים מהישובים של מועצה אזורית לב השרון.

המפגש בו הייתי היה חלק מסדנא של 8 מפגשים שמנסה להעלות את המודעות לנושאי סביבה בקהלים שונים.

במפגש המדובר הציג אהרון, אגרונום ואיש רב פעלים, את הנושא של עשיית קומפוסט מתולעים אדומות. אני מכירה את הנושא הזה כבר די הרבה זמן, אבל התלהבתי מהיכולת המקסימה של האיש להציג אותנו עם ברק בעיניים ובהתלהבות אמיתית שסחפה אחריה את כולם. הוא דיבר מאוד יפה על היכולת של התולעים ושל הקומפוסט שנוצר על ידם להחזיר את החיים לאדמה, את החיות את כושר הגידול והצמיחה.

התפיסה הרווחת היום בחקלאות המודרנית מקדמת שימוש נרחב ברעלים, ריסוסים, דשנים כימיים וכד'. קודם מרססים והורגים כל מה שיש (עשבייה, מזיקים וכד') ואחר כך מפזרים כמויות של דשנים כימיים כדי לדחוף לגידולים החקלאיים את הכימיקלים הנדרשים לצמיחה. בעיקר חנקן, זרחן ואשלגן. מגוון של פעולות אלו גורמות לחיסול של כל החיים והחומר החי בקרקע ולתופעה שנקראת מיידבור (התפשטות המידבר, להרחבה - ויקיפדיה).

תופעה שבאה לידי ביטוי בסחף קרקעות, איבוד יכולת ספיגת המים באדמה, תמותה של כל החיידקים הטובים והחיים בקרקע בכלל, המלחה ועוד. תהליך זה גורם לאובדן יכולת ההתחדשות של האדמה כגורם מכיל חיים ושמהווה מצע לגידול כל החומר הירוק שמסביבנו. אין הסתכלות שלמה והוליסטית על הקרקע כבסיס לקיום וצמיחה, אלא על התוצאה הנדרשת. להרוג את עשבייה, להפטר ממזיקים, להגדיל את היבול של הגידול וכד'.

תוך כדי שאותו איש יקר מדבר בהתלהבות על היכולת של הקומפוסט מהתולעים האדומות להחזיר את החיים לקרקע, הבנתי שבחוויה שלי גם התפיסה של הרפואה המודרנית היא כזו. בעיקר בכל הנוגע לטיפול במחלות כרוניות.

עובדים הרבה יותר על ניקוי המזיקים (אנטיביוטיקה שהורגת את כל החיידקים גם הטובים וגם הרעים), מתן סטרואידיים שמדכאים את הפעילות של המערכת החיסונית, שימוש נרחב בתרופות שגורמות לתופעות לוואי ואז מתן של תרופות אחרות לאיזון של אותם תופעות לוואי. פחות מדי עובדים על יצירת אותו כוח חיים בגוף (שכמו בקרקע) ממונה על תמיכה בחיים, בבריאות ובהתאוששות הטבעית שלנו ממצבי משבר. אותה תמיכה ואמונה בכוח הריפוי הטבעי של הגוף שכל כך נפוץ בטיפולים האלטרנטיביים.

היום, אחרי שהצקתי שוב לרופאי במגוון של שאלות, שלחו לי שני סטאז'רים נחמדים מצוות המחלקה שישבו איתי עם טבלה מסודרת שמדברת על הליכי הטיפול במחלת הקרוהן, וענו לי על כל השאלות בסבלנות ובלי לחץ. יפה, כבר מהלך חשוב להרגעת הקריזה שלי והרצון "לראות כבר את הסוף", של התקופה שלי פה. כפי שידעתי אין לרפואה פתרון למחלה הזו, ומדברים על טיפול בסימפטומים כדי להביא אותי למצב של חיים כמה שיותר טובים עם הקיים. בעסה גדולה לשמוע את זה שוב ושוב, אבל זו האמת כרגע, זה מה יש...

כדי להביא אותי לאותו מצב בו אני אוכל להתחזק מספיק ולהגיע להקלה משמעותית בסימפטומים, נדרש זמן, השגחה, תזונה טובה ומעקב מתמיד אחרי כל המדדים הרפואיים. בעיקר הנוזל סביב הלב שיכול להיות מסוכן. בקיצור גברת, תהיי סבלנית, אנחנו לא מוותרים עליך כל כך מהר.

אני מוצאת שלתת לי סטרואידיים שגורמים לחוסר שקט ולעצבנות, ואז להגיד לי להיות סבלנית זו דרישה מאתגרת במיוחד, אבל היי, בשביל זה אתם פה, לא? כדי שיהיה לי למי לקטור...

חיבוק,
פבי

היי יקרים, ושוב אני פה במבצק היומאי 😊

17.06.12

חזרתי ל"פנסיון" שלי בהלל יפה הבוקר, אחרי סופ"ש נעים ונחמד בבית. תמיד הלחץ הגדול שלי כשאני חוזרת לפה ביום ראשון בבוקר, זה האם שמרו לי את החדר הבודד שלי בקצה המסדרון או שחלילה שוב נחתה פה סופה, הציפה את המחלקה בחולים, ואני שוב נזרקת לאנחות ברכתי החדרים הצפופים והמבעסים. טוב אז השבוע ברוך השם ומזג האוויר אין הצפה, ואני חזרתי לחדר הבודד שלי.

"שמחות קטנות של יום חולין"

אני כבר לא מעט זמן פה ועכשיו כשחזר אלי התיאבון אני מחפשת דרכים יצירתיות לעשות את האוכל של בית החולים כמה שיותר נחמד. כשבאים לזמן קצר אפשר לבנות על אוכל מהחוף או לקנות משהו בקפה למטה. אבל גם אוכל באריזות של פלסטיק אני לא אוהבת להרבה זמן וגם יש גבול לכמה טרטורים אני יכולה לטרוט את חבריי שיביאו לי אוכל מהבית. אז יצאתי במבצע: "איך להחזיר חיים לאוכל מת". להרוג אוכל חי זה לא קונץ גדול, רובנו עושים זאת מדי פעם במטבח, אבל להכניס חיים באוכל מת?! זו כבר אלכימיה 😊. אז בקיצור לפניכם המדריך המקוצר "איך להפוך לימון ללימונדה".

כדי להכניס חיים בארוחת הבוקר צריך להביא כמה תוספות קטנות מהבית. סכין קטנה שחותכת סלט, לימון או בקבוק קטן של מיץ לימון משומר, בקבוק קטן של שמן זית, וזר יפה של ענפי נענע מהגינה. לכל חולה פה יש רק ארונית קטנה שבה הוא יכול לאחסן את חפציו הפרטיים, כך שלא ניתן להביא הרבה דברים מהבית, פשוט כי אין איפה להניח ולשמור אותם. גם המקרר של החולים הוא מקום קצת בעייתי לשמירה על האוכל. בקיצור, צריך לחשוב כמו על חיים בספינה קטנה או חיים עם תרמיל בטיול, הכל בקטן שלא יתפוס הרבה מקום.

בארוחת הבוקר בית החולים מספק צלחת קטנה עם חצי עגבנייה, חצי מלפפון חתוך לעיגולים, ביצה קשה, 5 זיתים, קופסה קטנה של גבינה לבנה, אשל, לחם אחיד כמה שרוצים, לחמניה, עוגייה מתוקה לקינוח וקופסת ריבה קטנה כמו של בית מלון.

ואני מקבלת (לפעמים, אם מישהו לא שותה את זה בדרך) גם תוספת "השמנה" פרוסת גבינה צהובה ושמנת.

כפי שאתם רואים המצרכים לא ממש רעים וגם הכמות בסדר, זה בעיקר הרוח שחסרה. הכל נראה עצוב כזה ועייף...

אז אני לוקחת את המגש שלי, אוספת עוד כמה ירקות ממגשים שלא נגעו בהם והולכת להכניס קצת חיים באוכל.

אז ככה, חותכים את החלק העייף של העגבנייה וזורקים, חותכים את העגבניות והמלפפונים לחתיכות קטנות. זו אקרובטיקה בפני עצמה כי הצלחת קטנה מאוד, והכל עומד על מין מגש פלסטיק לא יציב. מוסיפים לזה את התפוח הירוק והמשעמם שהגישו כקינוח לצהריים, מוסיפים לזה נענע קצוצה מהצרור שיש לי בצנצנת, קוצצים את הזיתים ומוסיפים פנימה, קצת מלח, לימון ושמן, והופ יש לנו סלט לתפארת מדינת ישראל. או בשמו המפואר: "סלט ערבי קצוץ דק, מתובל בפיסות תפוח חמצמץ ומבושם בנענע טרייה!" ממש שם מתפריט שכל מסעדה פלצנית בת"א, הייתה גאה בו. אני אומרת לכם הכל עניין של שיווק! כבר נחמד יותר.

את הביצה הקשה (בלי הקרום!) חותכים לפרוסות בצד, וגם עליה שמים מלח וקצת שמן. לפעמים אני עושה ממנה קוואץ ומרטיבה עם הרוטב של הסלט.

לגבינה הלבנה אפשר להוסיף את הריבה ולקבל מין פרילי מאולתר וזהו, ארוחה סבירה בהחלט, לא גורמה בסדר, אבל עם הרבה יותר חיים.

עכשיו אני ממש מצטערת בפעם הראשונה שאין לי סמארטפון מהמעצבנים האלו, הייתי שולחת תמונה של הצלחת "לפני ואחרי". 😊.

בכלל גיליתי שצרור של נענע בצנצנת זה דבר מאוד שימושי פה. לסלט, לשים כמה עלים במים (כשצריך לבלוע תרופה זה הרבה יותר נעים), לריח הטוב בחדר, לתה, להקלה על כאבי בטן, ובכלל לאווירה הטובה שמשרים עלינו צמחי תבלין.

יש לי פה גם עציץ קטן עם צמח של לוונדר שחברה הביאה לי כדי לזכור מה חשוב.

פטנטים לשדרוג ארוחת הצהריים בפרק הבא. זהירות זה ממכר! שמעתי על חולים שחזרו לפה רק בשביל האוכל!

ולמי שעשיתי חשק, צרפתי קישור לטיפול בערוגה של צמחי תבלין, אפשר גם בעציצים במרפסת!

<http://www.xnet.co.il/diy/articles/0,14712,L-3080924,00.html>

העיקר המגוון והיופי והרוח שהצמחים האלו מוסיפים לחיים שלנו.

אין לי הרבה מה לחדש לכם בריאותית, אני מנוטרת, מושגחת, מואכלת ועוקבים אחרי היטב.
בעיקר מחכים שתהיה איזה שהיא תזונה בתוצאות של הבדיקות, אז תחזיקו לי אצבעות שהתוצאות יהיה טובות השבוע.

חיבוקים,
קבי

18.06.12

כ"ו יקריום,

אני עייפה היום ומבועסת, ובעיקר מודאגת ממה יהיה ואיך יהיה ואיך יהיו תוצאות הבדיקות, ומה זה אומר על איכות חיי בהמשך...
אין לי כוח להיות יצירתית, או מצחיקה או פילוסופית היום ☹️.
אז הרמתי שלט " תיכף אשוב" ואמשיך לעדכן מחר.

חיבוק,

קבי

חווית האשפוז לטווח ארוך היא עמוקה, אינטנסיבית, מאתגרת, ומציפה החוצה את כל השדים. יש ימים טובים ויש ימים קשים, יש פה הכל. והכל מאוד אינטנסיבי ורגשי. קשה לתת לדברים לעבור "ליד" כאשר מדובר במשהו כל כך בסיסי כמו הבריאות שלנו. הכל נוגע לעומק, וכל דבר לוחץ על כל הכפתורים הרגישים שלי. תחושת חוסר האונים, אי הידיעה והפחד של "מה יהיה" היא לא קלה. לפעמים מלחיץ ומדאיג ולפעמים מצחיק ומעניין. יש פה הרבה צחוק, וגם לא מעט בכי. בקיצור, "אין רגע דל".

ירדתי היום שוב למכון הלב למטה לעשות בדיקת אקו לב חוזרת, לראות אם יש שינוי. זו סיטואציה מלחיצה למדי לשכב שם על השולחן עם הטכנאית הנחמדה שמקבלת אותי בחיוך ושואלת "את עדיין פה?" ומתפללת יחד איתי שהפעם הבדיקה תראה שינוי של מגמה.

אני שוכבת שם מקווה שהפעם יראו סוף סוף את השינוי המיוחל ושכמות הנוזל מסביב ללב תראה מגמת הפחתה. מסתכלת יחד איתה על מסך המוניטור, מקבלת הסברים ומנסה להבין את הצילומים השונים. החדר קה, חשוך, המכשיר משמיע מין קולות משונים כמו של פאק מן ואני מחזיקה אצבעות.

פתאום היא אומרת מאוד בזהירות, נדמה לי שיש שינוי, אבל לא רוצה להבטיח, נעביר לרופא שישווה עם התוצאות של הבדיקה הקודמת. אני שוכבת שם, מחכה בסבלנות ומקווה שיהיה בסדר. אחרי דקות ארוכות נכנס הרופא בחיוך 😊 יש שינוי! סוף סוף, הנוזל התחיל להגיב לטיפול הסטרואיד, ומתחילה מגמה של הפחתה בלחץ, יש!! התחלתי לחייך וכמעט פרצתי בריקוד הניצחון של רונאלדיניו, או מסי או השד יודע מי על המיטה של מכון הלב.

מזל שהרופא והטכנאית קיבלו את זה בהבנה, "טוב היא על סטרואידים" 😊.

מאוד מחמם לב לגלות איך שהצוות הרפואי שמלווה אותי כבר לא מעט זמן ממש שמח בשמחתי, וכאשר יש תוצאות טובות הם שותפים לשמחה ולהקלה. חזרתי למחלקה במצב רוח הרבה יותר טוב.

מחר אני שוב עושה בדיקה של קולונוסקופיה, או בשמה המשופר, "ניקוי רעלים להצרת עור הפנים". מה שאומר שאני שוב בצום היום, מה אני אגיד לכם ממש חוויה רוחנית...

הייתה פה היום דיאטנית נחמדה, שבאה לבדוק שוב מה אני אוכלת וכמה, ואם יש משהו נוסף שאני צריכה כדי לאכול יותר וכדי להשמין.

גיליתי שזה לא צחוק הקטע הזה בחיי, להשמין זה לפעמים ממש לא קל כמו להרזות. בינתיים יש כמה אנשים שהתנדבו לעשות איתי קיזוזים, אני אשמין את מה שהם ירזו, ולהפך... תחשבו שבעצם חוסר האיזון הזה, זו הבעיה של העולם כולו. אם היינו יכולים להעביר את עודפי המשקל המטורפים שממנה סובלת אוכלוסיית ארה"ב נניח, למדינות העולם השלישי, הכל היה מסתדר.

ואני כבר מדמיינת ששירות של מטוסים שמעבירים אנשים גדולי מימדים ממזללות הג'אנק פוד בארה"ב לאפריקה, ומטיסים חזרה אפריקאים צנומים להשמנה בארצות הברית. רק חלוקה נכונה יותר זה הכל. טוב, אולי הג'אנק פוד האמריקאי זה לא רעיון כל כך טוב...

אבל לשלוח אלפי אנשים אמריקאים גדולי מימדים, לעבוד בשדות, לשאוב מים, ולנסות להתקיים במציאות של הכפרים העניים באפריקה זו סדנת הרזיה מצינית, כשעל הדרך מרוויחים גם נושאים של צדק חברתי, צדק סביבתי והכרת האחר.

אולי אפשר לשלוח גם את אלי ישי וחבר מרעיו לסדנת חוויה בדרום סודאן.

מקווה שהתוצאות של הבדיקה יהיו טובות מחר, ואוכל לראות כיוון ואולי התחלת הסיום של תקופתי פה.

חיבוק יקרים,
פבי

אוף!! יום לא קל היה היום... צחוק, צחוק אבל בסופו של דבר קולונסקופיה זה לא כיף גדול. חיכיתי עצבנית וחסרת מנוחה ממוקדם בבוקר שיורידו אותי למכון למטה. בדרך כלל הבדיקות הן בשעות הבוקר וקיוויתי להיפטר מזה כמה שיותר מוקדם. חיכיתי, וחיכיתי ובכל פעם הלכתי שוב לדלפק האחיות לבלבל למזכירה הרפואית את המוח ולראות מה קורה. מסתבר, שבכל בית החולים יש כרגע רק 3 סניטרים פנויים, כי כל השאר באיזו שהיא ישיבה וכולם בלחץ. כל השינוע של האנשים בארגון הגדול הזה תקוע כאשר אין סניטרים שמעבירים את החולים בין המחלקות השונות.

נשמע ממש כמו תחנת מוניות גדולה בשעת העומס בת"א. "מי פנוי לפנימית ג". רק שאף אחד לא היה פנוי, לעזאזל. בזמן שחיכיתי קשקשתי עם ריבה, אישה מקסימה גדולת מימדים ולב, שעלתה לפני שנים מקווקז לארץ וגרה באור עקיבא. היא עובדת פה בניקיון במחלקה ואנחנו מנהלות שיחות בהמשכים בזמן ניקיונות הבוקר. קיטירתי לה שאני מחכה כבר הרבה זמן, הסניטרים לא מגיעים, אני בצום מאתמול, לחוצה, עצבנית ובקיצור נמאס לי. הנשמה הטובה הזו אמרה מיד, אל תדאגי, כבר אני הולכת לסדר את זה. הלכה, חזרה תוך שתי דקות, ואמרה תיכף הם באים. איזה נשמה. מסתבר שהיא הלכה לדלפק, ואמרה לאחראית שאני עומדת להתעלף, (מה שהיה לא רחוק מהמציאות) מקיאה, מרגישה לא טוב, בקיצור וצריך לקדם את העניינים דחוף. זה עזר!

אחרי 5 דקות הגיע סניטר להוריד אותי למטה למכון. כל הכבוד לה. במכון הגסטרו למטה פגש אותי הרופא שעשה לי את הבדיקה גם בפעם שעברה. הוא גבר רוסי גדול מימדים עם תספורת קצוצה, שמשום מה הזכיר לי את אחת הדמויות של הרעים בסרטים הישנים של ג'יימס בונד, אבל בעל חיוך טוב. את הבדיקה עצמה לא מרגישים כי זה בהרדמה, אבל הפעם התעוררתי באמצע (זה קורה כי זו הרדמה קלה) וראיתי פתאום מולי על מסך פלזמה 42 אינץ' את איבריי הפנימיים, אמא!!! האמת נבהלתי לרגע, אבל אחר כך ניסיתי לעקוב מה קורה על המסך מתוך הטישטוש של ההרדמה. זה נראה ממש כמו ירידה למנהרות תת קרקעיות. כמו כניסה למכרה בבטן האדמה רק שמסביב הכל אדום ולא שחור. ראיתי איך המכשיר נוגס פיסות קטנות לביופסיה, ממש כמו מחפרון קטן שחופר גושי עפר וחוצב מנהרה. הזכיר לי קטע שראיתי איך חפרו את מנהרות הכרמל. רק שלצערי גם הפעם הרופאים נתקלו בקטע בלתי עביר במעי ובעצם לא יכלו לראות את כל מה שרצו לבדוק. איזה בעסה, חשבתי שאחרי הטיפול הסטרואידי יהיה שינוי גם בבטן, שירדו סימני הדלקת והקטע שנראה חסום בבדיקה הקודמת, יפתח, זה לא קרה. חשבתי להציע להם להשתמש בקצת חומר נפץ כמו שעושים כשמגיעים לגושי סלע גדולים בחפירה של מנהרה. הפעם למזלי הם לא הקשיבו לעצות שלי, לא שאי פעם הם הקשיבו 😊.

עכשיו אני מתאוששת מהיום המבעס הזה, ומחכה למחר לראות מה יגידו הרופאים. הם אמורים להתכנס שוב הפנימאים, הכירורגים והגסטרו ולהמליץ על פתרון. כנראה שהם ימליצו על ניתוח, אבל אהיה חכמה יותר מחר. עכשיו כשמצב הלב משתפר האופציה של הניתוח יותר אפשרית. ושוב אני מוצאת שזה מעצבן אותי שהם יתלבטו להם בינם לבין עצמם ויבואו אלי עם ההמלצות, למה שלא יעשו את הדיון המכובד הזה יחד איתי?! הקפה עלי. זהו יקרים, כפי שאתם רואים, או קוראים יש פה יום עסל יום בעסל, והיום לא משהו...

חיבוקים,
פבי

"כי ככל שיום יש התחלה חדשה"

21.06.12

זהו יקרים אני משתחררת...

אחרי כל הבדיקות שנעשו והשינוי החיובי במגמה של מצב הלב, הוחלט כי ניתן לשחרר אותי להמשך טיפול ומעקב בבית. אני אחזור לפה בשבוע הבא לפגישה עם רופאי הגסטרו לחשיבה איך להמשיך את הטיפול. אני לא יוצאת מפה "מתוקנת" וגם לא עם פתרונות לגמרי ברורים. זו מחלה של מרחקים ארוכים ואצטרך להמשיך ולטפל כל הזמן כדי לייצב את המצב ולהגיע לאיכות חיים טובה יותר. אני כן יוצאת מפה עם תיק רפואי מרשים ומסודר שלא היה לי שנים, עם 3 קילו יותר במשקל, עם בדיקות דם טובות הרבה יותר ממה שהיה כשנכנסתי ובעיקר אני יוצאת מפה עם המון תובנות על מערכת הבריאות, על יחסי רופא חולה, על תהליכי ריפוי ועוד. מוזר, אבל אני מגלה שאתגעגע ללא מעט דברים שחוויתי פה בתקופה הזו. אני אתגעגע לדייסת הסולת החמה של ארוחת הבוקר שהזכירה לי את ארוחת הבוקר בקיבוץ. לטיולי הבוקר שלי מסביב לבית החולים שהיו זמן טוב לחשיבה וניקוי ראש. לשיחות ולסיפורי החיים ששמעתי פה מהחולים ומאנשי הצוות (ושתכננתי לספר לכם ולא הספקתי). אני אתגעגע לתקופה שככה פתאום באמצע החיים יש מין פסק זמן כזה שכפה עלי לעצור הכל ואיפשר לי מצב נדיר בחיי היומיום של פשוט להתבונן. לשבת בבוקר בפיז'מה בחוף מתחת לעץ אחרי הסיבוב הרגלי, ולהתבונן על האנשים שממהרים להגיע ולהתחיל את יום העבודה. איזה פריווילגיה נפלאה זו, להיות פתאום רק במקום הזה של המסתכל מהצד, שלא מתערבב, שאין לו לאן למה, פשוט לחשוב, להעלות רעיונות פילוסופיים על החיים, לשתף אתכם בחלקם ולנשום. כמה פעמים בחיים יש לנו הזדמנות לעצור ככה... נדיה, וללא ספק בעל משמעות. אני אתגעגע לשיחות המדהימות שהיו לי עם רבים מכם בשעות הביקור. שוב מין פריווילגיה כזו של האשפוז, כשיש פתאום זמן פשוט לעצור ולשבת לדבר בנחת אחד עם השני, מה שאולי ביומיום הלחץ פחות מתאפשר לנו. אני אתגעגע לכתיבה של הקטעים היומיים האלו ששמרה על שפיותי ועזרה לי לעבור את הימים הקשים. כשהתחלתי לכתוב חשבתי שמקסימום אוציא שלושה ארבעה קטעים קצרים וזהו, והנה צברתי כבר 32 קטעים שונים שמכסים תקופה של יותר משישה שבועות של אישפוז. לא חשבתי לרגע שזה מה שיהיה, אבל גיליתי להפתעתי שאני שמחה לכתוב, ומקווה שגם אתם נהניתם לקרוא. אני מרגישה שיש איזה שהיא סימליות בעובדה שאני משתחררת היום ה-21 ליוני היום הארוך ביותר בשנה, כאילו מסמל התחלה של תקופה חדשה. אני יוצאת מפה עם איזה שהוא שולם פנימי שעשיתי עם מערכת הבריאות הקונבנציונלית אחרי שנטשתי אותה להרבה שנים. החוויה שלי בעבר הייתה קשה וגרמה לי להתרחק והיום אני מרגישה שיש לי יותר אפשרות לשלב בין השניים. גיליתי (כמו תמיד) שבסופו של דבר זה עניין של אנשים, וכאשר מצליחים ליצור קשר אנושי נכון, מתחיל דיאלוג שמאפשר שיחה. גיליתי שהמערכת על אף כל הביקורת הגדולה שעוד יש לי, יותר ידידותית לחולה מבעבר. אני זוכרת שלפני שנים כאשר ביקשתי לראות את התיק האישי שלי קיבלתי תשובה "שהתיק מיועד לנו לא לך". כל הנושא הזה היום הרבה יותר פתוח וגלוי והנגישות למידע הרפואי אפשרית וקלה לכולם. יש מודעות גבוהה הרבה יותר לזכויות החולה וליכולת שלו לשלוט בטיפול. עדיין יש פער גדול בין האידאה לבין היישום בשטח והקטעים הראשונים שכתבתי ממחישים היטב את התסכול הרב שהרגשתי פה בהתחלה כשלא היה לי עם מי לדבר. יש פער גדול בין היכולות של הרופאים השונים לדבר עם החולה בגובה העיניים מה שהגיוני, הרי בסופו של דבר זו היכולת האנושית שקובעת, אבל נראה שלכולם כבר ברורה החשיבות של הדבר, מה שבחוויה שלי לא היה קיים פעם. לעיתים העומס הרב לא מאפשר, ולעיתים המבנה של המסגרת מאוד מקשה, אבל אם רוצים יש עם מי ומתי לדבר. גיליתי דווקא פה בבית בחולים הכל כך לא סקסי הזה, שיש לו שם לא משהו, עני בתקציבים ומשרת הרבה אוכלוסיה חלשה, צוות מדהים של אנשים מסורים. אולי דווקא כי זה בית חולים קטן יחסית, היחס היה חם ונעים ומסור ודואג, ועם כל הצרות שעשיתי להם, הרגשתי שהייתה התחשבות וניסיון כנה להקל עלי את המצב. אני אתגעגע פה לחיוך של הצוות, לדאגה שלו ולתחושה שלאנשים באמת איכפת.

זו הייתה אחת התקופות הקשות והמאתגרות בחיי אבל גם הכי נתמכות שחוויתי ואני רוצה להודות פה תודה גדולה לכולכם.
אני חוזרת הביתה להמשך תהליך הריפוי, אולי אצטרך להתאשפז שוב בהמשך לניתוח, עדיין לא ברור.
אולי יהיה "דבי בבית החולים" עונה שנייה מי יודע?! אם כן אעדכן כמובן.

חיבוק ג'ואל יקרים,
קב'י

